

Đá nặng ngàn cân

Âu Dương Phong chỉ thấy trên người nóng ran, ván thuyền dưới chân chấn động rất mạnh, biết chiếc thuyền vỡ này trong chớp mắt sẽ chìm xuống biển, nhưng Hồng Thất công vẫn đánh ráo riết không hề ngại tay, nếu không thì triển tuyệt chiêu ra sát thủ chỉ e hôm nay khó mà sống sót, ngọn xà trượng trên tay trái chột rút về, tay phải quét mạnh ra. Hồng Thất công thúc bồng đập lên xà trượng, tay trái vung ra gạt tay y, chột thấy cánh tay Âu Dương Phong theo thế cong lại, cử quyền mau như chớp đánh vào huyệt Thái dương của mình.

Bộ Linh xà quyền pháp này là Âu Dương Phong tiềm tâm khổ luyện mà thành, vốn định chờ đến lúc tỷ võ lần thứ hai ở Hoa sơn sẽ một phen đem ra áp đảo những người còn lại, nên lúc giao đấu hàng ngàn chiêu với Hồng Thất công trên đảo Đào Hoa thủy chung vẫn không dùng tới bộ quyền pháp uốn lượn theo thân hình loài rắn này. Thân rắn tuy có xương nhưng cũng như không xương, có thể quăng khắp bốn phương tám hướng tùy ý, vì vậy yếu chỉ của pho quyền pháp này là ở chỗ cánh tay tựa hồ có thể cong được ở những chỗ không cong được, địch nhân chỉ cho rằng đưa tay gạt đỡ là xong, nào ngờ càng vào gần thì đột nhiên sẽ có một quyền từ phương vị không ngờ đánh tới. Muốn cánh tay có thể mềm mại uốn khúc tùy ý thì không thể, nhưng phương vị phát quyền thì không dễ nghĩ ra, trong con mắt địch nhân thì cánh tay của mình quả thật linh động như con rắn.

Thật ra chiêu quyền mà Âu Dương Phong phát ra lúc khẩn cấp quan đầu ầy Hồng Thất công vốn khó đón đỡ cho dù không đến nỗi bị thương cũng phải luống cuống, nào ngờ lúc Âu Dương Khắc giao thủ với Quách Tĩnh ở huyện Bảo ứng đã dùng qua, tuy giành được phần thắng nhưng đã bị Hồng Thất công nhìn ra chỗ quan yếu bên trong. Hôm ấy y không dự bữa tiệc của Lê Sinh và quần cái mời mọc, chính là đang vắt vẻo suy nghĩ cách phá giải, Bấy giờ thấy Âu Dương Phong rút lại đã sử dụng, trong lòng mừng thầm, ngoặc cổ tay vươn ngón ra, mau lẹ dùng Cầm nã thủ chụp vào tay quyền của y, chiêu ầy vừa khớp về vị trí, vừa mau vừa chuẩn, đúng là cách thức xảo diệu để khắc chế Linh xà quyền pháp. Xem ra tựa hồ rất khéo léo, nhưng thật ra Hồng Thất công đã suy nghĩ qua mấy ngày đêm, sau đó không những luyện tập thành thục, dùng để ứng phó với Linh xà quyền pháp vốn chưa đủ, nhưng có công hiệu kỳ binh đột nhiên đánh tới, tấn công vào chỗ bất ngờ.

Âu Dương Phong vốn cho rằng đối phương sau lúc cả kinh ắt sẽ tay chân luống cuống, có thể thừa cơ ra sát thủ không ngờ kẻ giết nãy mình lại chính là mình, bất giác lùi lại vài bước, đột nhiên trên không có một đám mây lửa sa xuống, lập tức trùm lên toàn thân y.

Hồng Thất công cũng giật nảy mình, nhảy lùi lại phía sau, thấy rõ đó là

một mảnh vải buồm cháy rơi xuống.

Với võ công của Âu Dương Phong thì mảnh buồm kia rơi xuống cho dù có mau hơn gấp mấy lần cũng không thể trùm lên được y, chỉ là y đột nhiên thấy bộ Linh xà quyền pháp mà mình nghiền ngẫm suy nghĩ hai năm, ra sức luyện tập ba năm lại bị đối phương nhẹ nhàng tiện tay phá giải, nhất thời hoang mang lại càng không kịp tránh né. Mảnh vải buồm ấy vừa to vừa chắc, dính cả nẹp buồm thì nặng không dưới vài trăm cân, Âu Dương Phong nhảy lên hai lần vẫn không hất ra được. Y tuy gặp nguy hiểm nhưng không hề hoảng loạn, đẩy ngọn xà trượng lên muốn chống lá buồm, nào ngờ ngọn xà trượng bị nẹp buồm đè cứng không thể chống lên được. Y than thầm: -Thôi rồi thôi rồi, lão nhi hôm nay phải chầu trời rồi!

Đột nhiên thấy trên người nhẹ bồng, lá buồm trên đỉnh đầu được kéo ra, chỉ thấy Hồng Thất công cầm cái mỏ neo đầu thuyền, vung móc sắt của mỏ neo móc vào nẹp buồm đang kéo ra. Đó là Hồng Thất công không nỡ nhìn thấy y bị thiêu sống nên ra tay cứu giúp.

Lúc ấy Âu Dương Phong y phục râu tóc toàn thân đều đã bén lửa, lập tức nhảy lên lăn tròn trên ván thuyền dập lửa trên người, nào ngờ họa vô đơn chí, nửa chiếc thuyền gãy đột nhiên nghiêng đi, một sợi xích sắt to nặng từ trên không rơi xuống quét mau tới y, thế rất nguy hiểm.

Hồng Thất công kêu “ái chà!

Rồi tung người vọt tới giữ chặt sợi xích sắt. Sợi xích sắt này đã bị lửa nung đỏ rực, đốt tay y xèo xèo, thịt trên tay đều cháy sém. Y vội buông tay ra ném sợi xích xuống biển, đang định nhảy xuống, đột nhiên thấy sau gáy tê rần một cái. Y ngẩn người, một ý nghĩ như tia chớp lóe lên trong óc: -Mình cứu tính mạng của Tây độc, chẳng lẽ y dùng xà trượng đánh mình bị thương quay nhìn quả nhiên thấy chiếc xà trượng đang quét tới trước mặt, một con thanh xà miệng đầy máu tươi đang ngẩng đầu chồm vờn. Hồng Thất công nổi giận, vù vù hai chưởng đánh vào Âu Dương Phong. Âu Dương Phong vẻ mặt âm trầm tránh qua một bên, một tiếng lách cách vang lên, hai chưởng của Hồng Thất công đã đánh gãy đôi một chiếc cột buồm trên thuyền.

Âu Dương Phong đánh lén đắc thủ, trong lòng vô cùng mừng rỡ, chỉ thấy Hồng Thất công điên cuồng tấn công, thanh thế rất đáng sợ, cũng thầm hoảng sợ, không dám thẳng thắn đỡ gạt mà chỉ né tránh.

Quách Tĩnh kêu lớn: -Sư phụ, sư phụ!

Rồi trèo mau lên thuyền. Hồng Thất công chợt cảm thấy choáng váng, lão đảo muốn ngã. Âu Dương phong bước lên hai bước, vận kinh đạp một chưởng xuống giữa lưng Hồng Thất công. Nọc độc con quái xà trên trượng của Âu Dương Phong vô cùng lợi hại, may mà trước đó mấy hôm y đánh cuộc giết cá mập với Chu Bá Thông đã lấy hết chất độc, trong vài hôm chất độc của con quái xà khó có thể phục nguyên, nhờ vậy nên

tuy Hồng Thất công bị nó cản vào lưng nhưng trúng độc cũng khá nhẹ, có điều nọc độc của con rắn lại mười phần ghê gớm, với công lực thâm hậu của y cũng phải trong khoảnh khắc choáng váng, lúc bị trúng chưởng của Âu Dương Phong chưa kịp vận công chống đỡ, miệng phun máu tươi nằm phục xuống thuyền.

Hồng Thất công võ công không phải tầm thường, Âu Dương Phong thừa biết một chưởng ấy chưa thể lấy được mạng y, sau này y chữa lành vết thương thì đúng là hậu hoạn vô cùng, đúng là ra tay thì không dung tình, dung tình thì không ra tay, liền phi thân vọt tới vận kinh vào chân đạp xuống lưng y.

Quách Tĩnh vừa từ thuyền con trèo lên sạp thuyền, nhìn thấy thế nguy không kịp xông vào cứu, hai tay cùng ra chiêu song long thủ thủy đánh mạnh vào hông Âu Dương Phong. Âu Dương Phong biết Quách Tĩnh võ công không kém nhưng cũng không coi y vào đâu, tay trái khua lại, đã đỡ được phát chưởng đánh tới, lại đánh vào vai đối phương, chân phải vẫn đạp xuống. Quách Tĩnh cả kinh, chỉ lo cứu sư phụ, không nghĩ gì tới sự an nguy của mình, phi thân vọt lên ôm đầu Âu Dương Phong, đòn này để môn hộ trống trải hoàn toàn, chát một tiếng, dưới nách đã bị Tây độc lật tay quét trúng.

Cái quét ấy tuy lực đạo không lớn lắm nhưng Âu Dương Phong kinh theo ý tới, xuất thủ một cái cũng đủ lấy mạng đối phương, nếu Quách Tĩnh không có căn bản vững chắc về nội công thì bị thương không nhẹ, nhưng cũng cảm thấy bên sườn đau buốt, nửa người cơ hồ tê dại. Y hết sức xô tới đã ôm được đầu Âu Dương Phong. Âu Dương Phong chỉ cho rằng mình quét ngược lại một đòn như thế thì đối phương ắt phải lùi lại, nào ngờ thằng tiểu tử ngu ngốc này lại bất kể tính mạng đánh theo lối lưỡng bại câu thương như thế, nên bàn chân đạp xuống lưng Hồng Thất công giữa chừng đành phải rút lại, uốn lưng lật tay đánh Quách Tĩnh. Trong hoàn cảnh cận chiến như thế những võ công thượng thặng của y như Cáp mô công, Linh xà quyền pháp đều không thể sử dụng được. Nên biết người võ công cao cường lâm địch xuất thủ quyết không cho họ tới sát người, không để đối phương phát quyền phóng cước đã sớm khắc địch chế thắng, còn bậc cao thủ tỷ võ lại càng điểm tới là ngừng, đời nào có chuyện ôm vật lôi kéo? Cho nên bất kể quyền thuật thượng thặng nào cũng đều không có các chiêu số ôm vật. Lúc ấy Âu Dương Phong bị Quách Tĩnh nắm chỗ yếu hại trên yết hầu, lật tay đánh ra lại bị y né qua bên trái, dần thấy hơi thở tắc nghẹn, chỉ cảm thấy hai bàn tay trên cổ họng càng lúc càng xiết chặt, vội thúc khuỷu tay trái về phía sau.

Quách Tĩnh nghiêng người né qua bên phải, phải buông tay trái ra, lập tức dùng kỹ thuật đấu vật của người Mông Cổ, tay trái xuyên qua dưới nách đối phương, dùng sức đè mạnh gáy y, Âu Dương Phong võ công tuy cao cường, nhưng dưới lối đánh hung dữ của y cũng thấy xương gáy

đau buốt. Cái đòn ấy trong đấu vật gọi là Lạc đà bản, ý nói tuy con lạc đà to lớn nhưng bị đòn như thế cũng không khỏi gãy xương cổ, thật ra xương cổ lạc đà dĩ nhiên không thể đòn gãy được, nhưng đó là một đòn lật tay xảo diệu, nếu không phải cao thủ đấu vật thì rất khó hóa giải. Âu Dương Phong không biết thủ pháp đấu vật đành vung tay phải ra phía sau. Quách Tĩnh cả mừng, tay phải lập tức buông cổ họng y ngửa người lên, tay phải lại xuyên qua nách phải y móc lên sau cổ, quát lớn một tiếng, hai tay chập lại dùng sức đồng thời ấn xuống. Đòn này trong đấu vật gọi là Đoạn sơn giáo, người bị bẻ đã rơi vào tuyệt địa, bất kể cánh tay khỏe hơn hay kỹ thuật vật khéo léo hơn cũng phải để đối phương bẻ cổ như thế, chỉ còn cách kêu xin đầu hàng, nếu không kinh lực đối phương đè xuống, xương cổ nhất định sẽ bị bẻ gãy.

Nhưng võ công của Âu Dương Phong rốt lại cũng không phải kỹ thuật đấu vật của người Mông Cổ có thể sánh được tuy trong hoàn cảnh cực kỳ bất lợi vẫn có thể chuyển bại thành thắng, Quách Tĩnh hai tay đè xuống, y lại dùng khinh công thượng thặng thuận thế chúc đầu xuống lộn người một vòng, lại từ giữa hai đùi Quách Tĩnh lật người lên. Với thân phận đại tôn sư võ học của y mà lại nhào qua háng của kẻ hậu bối như thế, nếu không rơi vào tuyệt cảnh thì nói thế nào cũng nhất định không chịu làm. Y lộn người một cái, thoát khỏi chiêu Đoạn sơn giáo, lập tức tay trái ra quyền chuyển thủ thành công đập lên lưng Quách Tĩnh, không ngờ quyền chưa đánh tới tay trái lại đã bị giữ chặt. Quách Tĩnh biết mình không phải là đối thủ của y, may là đã sấn người sát vào cựa vào kỹ thuật đấu vật, không hề nghĩ tới chuyện sống chết, chỉ cần không để đối phương lùi ra một bước thì y sẽ không sao làm hại được sư phụ.

Lúc ấy nửa chiếc thuyền vỡ càng rung động mạnh, sập thuyền nghiêng đi, hai người càng đứng không vững, đồng thời ngã lăn, đầu tóc quần áo dính đầy than đỏ. Lúc ấy Hoàng Dung vô cùng lo lắng, nhìn thấy Hồng Thất công nửa người vất ra ngoài thuyền hoàn toàn bất động, không biết còn sống hay đã chết, Quách Tĩnh thì đang lăn tròn níu kéo không ngừng đánh nhau với Âu Dương Phong, hai người thân thể đã bén lửa, tình hình vô cùng nguy cấp, lúc ấy vung mái chèo đập vào đầu Âu Dương Khắc. Âu Dương Khắc tay phải tuy đã bị gãy nhưng võ công cao cường, nghiêng người tránh qua mái chèo gỗ, tay phải vươn ra chụp lấy cổ tay nàng.

Hoàng Dung hai chân giẫm mạnh một cái, chiếc thuyền con nghiêng đi. Âu Dương Khắc không biết thủy tính, thân hình loạng choạng mấy cái, lúc hoảng sợ lập tức rút tay về. Hoàng Dung nhân lúc chiếc thuyền con nghiêng lại, bèn mượn thế nhảy luôn xuống biển.

Nàng quạt nước vài cái đã tới cạnh chiếc thuyền lớn. Nửa chiếc thuyền lớn đã chìm quá nửa, sập thuyền cách mặt nước không xa lắm, Hoàng Dung leo lên rút ngọn Nga mỹ cương thích ra sấn lên giúp đỡ Quách

Tĩnh. Chỉ thấy y và Âu Dương Phong níu kéo thành một đồng, lăn qua lật lại, rồi lại Âu Dương Phong võ công cao hơn hẳn đã đè Quách Tĩnh xuống dưới, nhưng Quách Tĩnh cứ nắm chặt hai cổ tay y khiến y không sao đánh được. Hoàng Dung xông vào đám lửa vọt tới giờ ngọn Nga my cương thích đâm thẳng xuống lưng Âu Dương Phong.

Âu Dương Phong tuy đang đánh nhau kịch liệt với Quách Tĩnh nhưng khi ngọn cương thích vừa chạm vào lưng đã phát hiện ra ngay, dùng sức lật một cái kéo Quách Tĩnh lên phía trên. Hoàng Dung vẫn khom xuống đâm vào đầu y, nhưng Âu Dương Phong né trái tránh phải vô cùng linh hoạt, nàng đâm liên tiếp ba nhát đều trượt nhất cuối cùng đâm vào sạp thuyền. Một làn khói đen theo gió bay tới tấp vào mặt khiến nàng không mở mắt ra được, vừa đưa tay chùi mắt chợt thấy trên đùi đau nhói, lật người ngã nhào xuống, té ra đã bị Âu Dương Phong vung chân đá trúng. Hoàng Dung lăn một vòng lại nhảy bật lên, đầu tóc cũng đã bén lửa, đang định sấn lên đánh tiếp thì Quách Tĩnh đã kêu lớn: -Cứu sư phụ trước đã, cứu sư phụ trước đã!

Hoàng Dung nghĩ thấy không sai, chạy lại cạnh Hồng Thất công, bế xốc y lên nhảy xuống biển, lửa trên người lập tức tắt ngấm.

Hoàng Dung cõng Hồng Thất công trên lưng, hai chân đạp nước bơi về phía thuyền con. Âu Dương Khắc đứng ở mép thuyền, giờ cao chiếc mái chèo gỗ quất: -Buông lão ăn mày xuống, chỉ cho một mình cô lên thôi!

Hoàng Dung giờ ngọn Nga my cương thích lên quất: -Được, chúng ta sẽ so tài dưới nước?.

Rồi vịn vào mép thuyền, dùng sức lắc mạnh. Chiếc thuyền con lắc qua lắc lại, nhìn thấy sắp lật đáy lên trời. Âu Dương Khắc cả kinh bám chặt mạn thuyền kêu lên: -Đừng.., đừng lắc, cô lật chìm thuyền bây giờ!

Hoàng Dung cười một tiếng nói: -Mau kéo sư phụ ta lên, cẩn thận đấy, người mà giờ một chút trò ma ra, ta sẽ nhấn người xuống nước đủ ba giờ.

Âu Dương Khắc không biết làm sao đành đưa tay nắm lưng Hồng Thất công kéo lên thuyền. Hoàng Dung mỉm cười khen: -Từ khi ta quen người đến nay, đây là lần đầu tiên thấy người làm việc tốt, Âu Dương Khắc thần hồn bay bổng, muốn nói nhưng không nói nên lời.

Hoàng Dung đang định bơi trở lại thuyền lớn đánh giúp Quách Tĩnh, đột nhiên nghe một tiếng vang lớn như núi lở, một bức tường nước dựng lên trên không chụp luôn xuống đầu. Nàng cả kinh vội nín thở lặn xuống nước, khi nhô đầu lên, đưa tay vuốt nước chảy ròng ròng trên tóc lập tức ngẩn người. Chỉ thấy trên mặt nước từng làn xoáy tròn tròn nổi lên, nửa chiếc thuyền lớn mù mịt khói lửa đã không thấy đâu nữa, Quách Tĩnh và Âu Dương Phong níu kéo đánh nhau trên thuyền cũng đã không còn thấy bóng dáng.

Trong chớp mắt ấy nàng thấy trong đầu hoàn toàn trống rỗng, không suy nghĩ gì, cũng không cảm thấy gì, tựa hồ từ đất trời thế giới cho tới chính mình cũng đột nhiên tiêu tan, không biết đi về đâu. Đột nhiên một dòng nước mặn chảy vào miệng, chính mình đang không ngừng chìm xuống, nàng mới giật mình, hai tay khua mấy cái ló đầu lên khỏi mặt nước, nhìn quanh bốn phía mênh mông, ngoài chiếc thuyền con thì tất cả đều đã chìm vào biển lớn.

Hoàng Dung cúi đầu lại lặn xuống bơi mau tới vũng xoáy. Nàng thủy tính cực cao, tuy lực đạo trong vũng xoáy rất mạnh cũng có thể nương theo thể nước bơi vòng chung quanh. Nàng qua lại tìm Quách Tĩnh, bơi mấy mươi vòng nhưng vẫn không thấy y đâu, cả Âu Dương Phong cũng không biết tới đâu rồi, xem ra hai người đều bị chiếc thuyền chìm mang theo xuống biển sâu.

Âu Dương Khắc đưa tay kéo nàng lên. Y thấy chú thất tung cũng mười phần hoảng hốt, luôn miệng hỏi: -Có thấy chú ta không, có thấy chú ta không?

Hoàng Dung tinh thần và sức lực đều cạn kiệt, đột nhiên trước mắt tối sầm, ngất đi luôn.

Cũng không biết qua bao lâu mới dần dần hồi phục tri giác, nhưng thấy thân thể nhẹ bồng như đang bay theo mây trời, bên cạnh tai có tiếng gió nổi sóng gầm, tiếng nghe ầm ầm. Nàng định thần lại ngồi lên chỉ thấy chiếc thuyền nhỏ đang theo hải lưu trôi mau về phía trước. Âu Dương Khắc tay trái nắm chặt mạn thuyền, hai chân ấn xuống đáy thuyền, chỉ sợ lúc chiếc thuyền nhô lên hụp xuống sẽ ném mình ra ngoài, nào dám di động nửa bước.

Lại qua thời gian khoảng ăn xong bữa cơm, Hoàng Dung tỉnh lại, nghĩ tới Tĩnh ca đã thân vùi đáy biển, mình còn sống thì có ý vị gì nữa, thấy Âu Dương Khắc mặt xanh môi xám, mặt lộ vẻ sợ sệt, chỉ cảm thấy một nỗi chán ghét không sao nói được, nghĩ thầm:

-Mình há lại có thể chết chung một chỗ với gã súc sinh này? Rồi

đứng thẳng lên quát: -Mau nhảy xuống biển đi. Âu Dương Khắc

hoảng sợ nói: -Cái gì?

Hoàng Dung nói: -Người không nhảy xuống phải không Được, ta lật chiếc thuyền này rồi sẽ nói chuyện.

Rồi phi người nhảy lên đập xuống mạn thuyền bên phải, chiếc thuyền lập tức nghiêng qua, nàng lại đập xuống mạn thuyền bên trái một cái, chiếc thuyền lại nghiêng về bên trái càng mạnh hơn.

Chỉ nghe Âu Dương Khắc hoảng sợ kêu ầm lên, Hoàng Dung trong lúc đau thương hơi cảm thấy thỏa ý, lại đập xuống mạn thuyền bên phải. Âu Dương Khắc biết chỉ cần bị nàng lắc động lắc tây thêm vài lần nữa nhất định chiếc thuyền phải lật úp, thấy nàng nhảy qua phải thì nghiêng

người nhảy qua trái, lúc thân hình rơi xuống lại rất ăn khớp, hai người đồng thời rơi xuống, chiếc thuyền cùng trầm xuống nên không bị nghiêng. Hoàng Dung thử liên tiếp hai lần đều bị y dùng cách ấy chống lại.

Hoàng Dung quát: -Được, ta khoét mấy lỗ dưới đáy thuyền xem người làm cách nào.

Rồi rút ngọn cương thích nhảy ra giữa thuyền, liếc mắt thấy Hồng Thất công đang nằm dưới đáy thuyền, vì y thủy chung bất động, trong lòng lại chỉ nghĩ tới Quách Tĩnh nên quên mất sư phụ, lúc ấy giật mình vội đưa tay kèn mũi y thấy vẫn còn thở nhẹ. Nàng trong lòng hơi được an ủi, đỡ Hồng Thất công lên, thấy y hai mắt nhắm nghiền, mặt trắng bệch như tờ giấy, bèn xoa bóp trước ngực cho y, tuy tim vẫn còn đập nhưng đã rất yếu. Hoàng Dung nóng lòng cứu sư phụ, không đếm xỉa tới Âu Dương Khắc nữa, cởi áo dài của Hồng Thất công ra xem thương thế.

Đột nhiên chiếc thuyền nhỏ bị lắc mạnh, Âu Dương Khắc vui mừng kêu lên: -Tới bờ rồi, tới bờ rồi!

Hoàng Dung ngẩng đầu lên, chỉ thấy xa xa dày đặc rậm rạp, đều là cây cối, chiếc thuyền đã bất động, té ra bị mắc vào một tảng đá ngầm.

Nơi ấy cách bờ còn khá xa nhưng nhìn thấy bãi biển, nước sâu chẳng qua chỉ tới ngực, Âu Dương Khắc nhảy xuống nước lội được vài bước, quay đầu nhìn nhìn Hoàng Dung. Rồi quay trở lại.

Hoàng Dung thấy chỗ xương sống sau lưng Hồng Thất công có một vết bàn tay màu xanh đen lún sâu vào thịt như dùng sắt đỏ nung lên ấn vào, không kìm được hoảng sợ, nghĩ thầm: -Chưởng này của Tây độc sao lại lợi hại như thế?

Lại thấy sau cổ y có hai vết răng cực nhỏ nếu không lưu ý tìm kiếm thì cơ hồ không thấy, bèn đưa tay ấn nhẹ vào thì thấy chỗ ấy sưng lên nóng rực vội rút tay lại hỏi: -Sư phụ, người thấy thế nào?

Hồng Thất công rên lên một tiếng, cũng chưa trả lời. Hoàng Dung nhìn Âu Dương Khắc nói: -Đưa thuốc giải ra đây.

Âu Dương Khắc hai tay xua xua ra hiệu không biết làm sao, nói: -Thuốc giải đều ở chỗ chú ta.

Hoàng Dung nói: -Ta không tin.

Âu Dương Khắc nói: -Người lục soát cũng được.

Rồi cởi thắt lưng, cầm tất cả những vật trong người ra tay trái. Hoàng Dung thấy quả nhiên không có bình thuốc, bèn nói: -Giúp ta đỡ sư phụ lên bờ!

Hai người cùng đỡ Hồng Thất công lên, Hoàng Dung đưa tay phải ra nắm tay trái Âu Dương Khắc, để Hồng Thất công ngồi trên cánh tay hai người đi về phía bờ. Hoàng Dung cảm thấy thân hình sư phụ không

ngừng run lên, trong lòng ngấm ngấm lo sợ. Âu Dương Khắc lại lấy làm vui sướng, chỉ thấy một bàn tay nhỏ nhắn mịn màng nắm vào tay mình, đúng là cuộc kỳ ngộ mơ màng mấy hôm nay, chỉ tiếc là đi không bao lâu đã vào tới bờ.

Hoàng Dung ngồi xổm xuống đặt Hồng Thất công xuống đất, nói: -Mau ra kéo chiếc thuyền lên bờ, đừng để sóng biển đẩy đi.

Âu Dương Khắc tay trái đặt trên môi, vẫn ngẩn ngơ xuất thần, nghe Hoàng Dung nói, ngây người sửng sốt, vẫn chưa nghe rõ nàng nói gì may là Hoàng Dung không biết y đang nghĩ chuyện gì chỉ đưa mắt nhìn y một cái, nói lại lần nữa.

Âu Dương Khắc kéo chiếc thuyền vào bờ xong, thấy Hoàng Dung đã lật người Hồng Thất công lại, để y nằm sấp trên mặt cỏ, muốn tìm cách trị thương, bèn nghĩ thầm: -Không biết đây là nơi nào.

Chạy lên đỉnh một cái gò nhỏ đưa mắt nhìn quanh, không tìm được mừng sợ xen lẫn, chỉ thấy hai phía đông nam, tây bắc đều là biển xanh mênh mông, nơi mình đang đứng vốn là một hòn đảo nhỏ. Trên đảo cây cối xanh tươi, nhưng không biết có người ở không. Y sợ là nếu đây là hoang đảo đã không có cái ăn cái mặc, lại không nơi trú ẩn thì làm sao sống được, mừng là duyên trời khéo hợp, lại được cô gái đẹp như tiên nữ này cùng tới nơi đây, lão ăn mày thì trước mắt trọng thương khó khỏi, tâm nguyện của mình lẽ nào lại không được đáp đền, nghĩ thầm: - Được ở cùng một chỗ với người đẹp thì đảo hoang cũng là thiên đường lạc thổ, cho dù mất mạng trong sớm tối cũng cam tâm.

Nghĩ tới chỗ đắc ý, bất giác khoa tay múa chân, đột nhiên thấy tay phải đau biết mới nhớ lại mình đã bị gãy xương, lúc ấy dùng tay trái bẻ hai cành cây, xé một mảnh áo bó chặt hai cành cây vào tay trái, treo cánh tay lên cổ.

Hoàng Dung nặn ra không ít nọc độc từ vết rạn cắn trên lưng sư phụ, không biết làm gì nữa để chữa trị, chỉ đành chuyển y tới một tảng đá lớn, để y nằm đó nghỉ ngơi, cao giọng nói với Âu Dương Khắc: -Người đi xem đây là nơi nào, chừng quanh đây có nhà cửa khách điếm gì không Âu Dương Khắc cười nói: -Đây là một hòn đảo, khách điếm chắc chắn không có rồi. Còn có người hay không thì còn tùy vào sự may rủi của chúng ta.

Hoàng Dung thoáng giật mình nói: -Người đi xem đi.

Âu Dương Khắc được nàng sai khiến, vô cùng vui vẻ triển khai khinh công chạy về phía đông, chỉ thấy khắp nơi đều là cây dại gai góc, hoàn toàn không có vẻ gì là có người ở, trên đường dùng đá ném chết hai con thỏ hoang, quanh lên phía bắc, chạy khắp một vòng rồi trở lại nói với Hoàng Dung "Đây là một đảo hoang.

Hoàng Dung thấy khóe môi y lộ nét tươi cười, trong lòng hơi tức giận

quát: -Đảo hoang à? Vậy thì có gì hay mà cười?

Âu Dương Khắc lè lè lưỡi, không dám nói nhiều, lột da hai con thỏ đưa cho nàng, Hoàng Dung đưa tay vào bọc lấy ra dao đánh lửa và hỏa tập, may là hỏa tập nhúng dầu nên không bị thấm ướt, lúc ấy đánh lửa lên, nướng hai con thỏ, ném một con cho Âu Dương Khắc, xé một đùi sau đưa cho sư phụ ăn.

Hồng Thất công bị trúng chất độc của rắn, lại bị trọng thương, suốt này giờ thần trí hôn mê, đột nhiên ngửi thấy mùi thịt nướng, lập tức tinh thần phấn chấn, thịt thỏ đặt cạnh miệng, lập tức há miệng ra ăn, ăn xong một đùi thỏ, tỏ ý muốn ăn thêm, Hoàng Dung cả mừng, lại xé một đùi thỏ nữa đút cho y, Hồng Thất công ăn được một nửa, dần dần không chi trì nổi, ngậm một miếng thịt thỏ dần dần thiếp đi.

Hoàng Dung chỉ ăn hai miếng thịt thỏ, nghĩ tới Quách Tĩnh chôn thầy dưới đáy biển trong lòng đau xót, cổ họng nghẹn lại không ăn được nữa, nhìn thấy trời tối dần, tìm tới một động đá đỡ sư phụ vào trong, Âu Dương Khắc bước qua giúp đỡ, quét dọn rải cỏ, đặt Hồng Thất công nhẹ nhàng xuống, lại lấy cỏ khô rải lên chỗ hai người nằm nghỉ. Hoàng Dung làm ngờ không đếm xỉa gì tới thấy y sắp đặt đâu vào đấy bèn đưa tay vào lưng cười hì hì chuẩn bị đi ngủ, đột nhiên rút ngón cương thích ra quát: -Cút ra ngoài!

Âu Dương Khắc cười nói: -Ta ngủ ở đây không làm phiền gì cô, tại sao lại nổi giận?

Hoàng Dung nhường mày lên quát: -Có cút ra không?

Âu Dương Khắc cười nói: -Ta cứ nằm yên lặng ngủ là được, cô yên tâm, còn cút ra ngoài thì không cần đâu.

Hoàng Dung cầm lấy một cành cây cháy lên đốt vào tấm nệm cỏ khô của y, đống lửa lan ra, đốt thành một đống tro.

Âu Dương Khắc cười gượng mấy tiếng, đành ra khỏi động, y sợ trên đảo có độc trùng mãnh thú nên nhảy lên một cành cây cao nấu thân. Đêm ấy y leo lên leo xuống không biết mấy mươi lần, nhưng thấy ở cửa động đốt một đống củi lớn, thấp thoáng thấy Hoàng Dung ngủ rất yên ổn, mấy mươi lần muốn xông vào nhưng ngần ngại không dám. Y không ngừng lau bầu chửi mình là nhỏ gan vô dụng, tự trách mình trong một đời đã trộm hương cắp ngọc không biết bao nhiêu lần, sao lại sợ sệt một cô gái nhỏ như thế. Y tuy bị thương gãy tay nhưng chỉ cần một tay cũng thừa sức đối phó với nàng, Hồng Thất công đang sắp chết lại càng không cần đếm xỉa tới, nhưng mỗi lần bước tới trước đống lửa lại sợ sệt quay lại.

Đêm ấy Hoàng Dung cũng không dám ngủ say, vừa sợ Âu Dương Khắc xông vào làm bậy, vừa lo thương thể của Hồng Thất công có biến hóa, đến sáng sớm hôm sau mới yên tâm ngủ được một giờ. Trong giấc mơ

nghe Hồng Thất công rên lên mấy tiếng, lập tức giật mình tỉnh dậy, hỏi:

-Sư phụ, thế nào rồi?

Hồng Thất công chỉ chỉ vào miệng mấp máy môi mấy cái. Hoàng Dung cười một tiếng, đem con thỏ đem trước ăn chưa hết dứt cho y mấy miếng, Hồng Thất công thịch vừa vào tới bụng, nguyên khí tăng mau, từ từ ngồi dậy vận khí điều tức. Hoàng Dung không dám nói nhiều, chỉ ngưng thần quan sát sắc mặt của y, chỉ thấy mặt y lúc đỏ lúc trắng rồi thành trắng bệch, cứ thế màu hồng đổi thành màu trắng, màu trắng đổi thành màu hồng mấy lần, không bao lâu trên đỉnh đầu bốc lên một làn nhiệt khí, trán đỏ mồ hôi ướt đầm, toàn thân không ngừng run lên.

Chợt thấy ngoài cửa động bóng người chớp lên, Âu Dương Khắc thò đầu định bước vào.

Hoàng Dung biết sư phụ đang dùng nội công thượng thượng để trị thương, đang lúc sống chết treo trên sợi tóc, nếu bị y xông vào náo loạn, nhiễu loạn tâm thần ắt không sao cứu được bèn hạ giọng quát: -Ra ngoài mau!

Âu Dương Khắc cười nói: -Chúng ta nên thương lượng xem làm sao sống được trên đảo hoang này.

Ngày tháng từ nay về sau còn dài lắm đấy!

Nói xong dò dẫm bước vào.

Hồng Thất công hơi hé mắt hỏi: -Đây là đảo hoang à?

Hoàng Dung nói: -Sư phụ cứ vận công đi, đừng đếm xỉa tới y.

Rồi quay lại nói với Âu Dương Khắc "Đi theo ta, chúng ta ra ngoài nói chuyện.

Âu Dương Khắc cả mừng, lập tức theo nàng ra khỏi động.

Hôm ấy màu trời trong vắt, Hoàng Dung đưa mắt nhìn ra xa, chỉ thấy trời xanh nối liền biển biếc, xa xa có mấy đám mây trắng lững lờ trôi, bốn bề quả thật không thấy bóng đất liền. Nàng đi tới chỗ hôm qua lên bờ, chợt cả kinh hỏi: -Chiếc thuyền đâu?

Âu Dương Khắc nói: -Ồ, đâu rồi nhỉ? Nhất định đã bị thủy triều cuốn đi rồi! ái chà, nguy quá, nguy quá!

Hoàng Dung nhìn sắc mặt y, đoán lúc nửa đêm y đã đẩy chiếc thuyền xuống biển để mình không thể ra biển, ý đồ vô cùng xấu xa, không hỏi cũng biết. Quách Tĩnh đã chết, mình vốn không còn muốn sống, sóng gió nguy hiểm trên biển lớn, cưỡi một chiếc thuyền nhỏ đi vốn cũng không thể vượt khỏi muôn dặm ba đào, nhưng sự thể tới mức này đã rất cấp bách, chỉ sợ chờ không được tới lúc thương thế của sư phụ lành lại để chế phục tên ác tặc. Nàng nhìn Âu Dương Khắc chăm chăm một lúc mặt không động thanh sắc, trong lòng tính cách làm sao để cứu sư phụ. Âu Dương Khắc bị nàng nhìn đúng tim đen, không dám nhìn thẳng.

Hoàng Dung nhảy xuống một tảng đá lớn bên bờ biển, ôm gối nhìn ra khơi.

Âu Dương Khắc nghĩ thầm: -Bây giờ không thừa cơ thân cận thì còn đợi lúc nào?

Hai chân điểm một cái cũng nhảy iên tảng đá ngồi chờ, qua một lúc, thấy nàng không hề tức giận cũng không di động thân hình, lúc ấy lại nhích lại gần, hạ giọng nói: -Muội tử, hai người chúng ta cứ sống ở đây đến già, cũng qua một cuộc đời thần tiên. Không biết kiếp trước ta đã dày công tu hành thế nào?

Hoàng Dung cười khanh khách nói: -Trên đảo này kể cả sư phụ cũng chỉ có ba người, há chẳng vắng vẻ sao?

Âu Dương Khắc thấy giọng nàng ôn hòa, trong lòng cả mừng, nói: -Có ta bầu bạn với cô thì có gì vắng vẻ mà nói lại, nếu sinh được một đứa con thì lại càng không vắng vẻ.

Hoàng Dung cười nói: -Ai sinh con, ta không biết? Âu

Dương Khắc cười nói: -Ta sẽ dạy cô mà. Nói xong đưa tay trái ra ôm lấy nàng.

Chỉ thấy tay trái chợt ấm lên, nguyên là Hoàng Dung đã đưa tay nắm chặt bàn tay y, Âu Dương Khắc chợt tim đập thình thịch, thần hồn bay bổng. Hoàng Dung tay trái từ từ nhích lên mạch môn trên cổ tay y, hạ giọng nói: -Có người nói trình tiết của Mục Niệm Từ tử tử đã bị người hủy hoại, có chuyện đó hay không?

Âu Dương Khắc hô hô cười lớn, nói: -Cô gái họ Mục không biết tốt xấu, không chịu theo ta, Âu Dương công tử ta là hạng người nào, há lại có thể cưỡng bách người khác?

Hoàng Dung thở dài nói: -Nói thế thì người ngoài đã nói oan cho cô ta.

Tình lang của Mục tử tử vì chuyện này đã cãi nhau với cô ta một trận.

Âu Dương Khắc cười nói: -Thằng nhãi ranh ấy tự cậy có hư danh, đáng tiếc đáng tiếc?

Hoàng Dung chợt đưa tay chỉ ra biển, ngạc nhiên nói: -À, cái gì kia?

Âu Dương Khắc theo tay nàng nhìn ra biển không thấy có gì lạ đang định hỏi, đột nhiên thấy cổ tay bị bóp chặt, huyết mạch môn đã bị nàng nắm cứng, nửa người tê dại, lập tức không động đậy gì được. Hoàng Dung tay phải nắm chắc ngọn cương thích, lật tay về phía sau đâm mau vào bụng dưới y. Hai người cách nhau rất gần, Âu Dương Khắc đang lúc thần hồn điên đảo, lại thêm tay phải bị gãy chưa lành, làm sao chống đỡ. Nhưng y được cao nhân truyền thụ võ công, hơn hai mươi năm khổ luyện trên núi Bạch Đà cũng không uổng phí, lúc tính mạng ngàn cân treo sợi tóc ấy đột nhiên soài người vồ về phía trước, ngực đập mạnh vào lưng Hoàng Dung. Hoàng Dung thân hình loạng choạng ngã xuống

tảng đá, nhát đâm ấy rớt lại lại trúng vào đùi phải mình, rạch một đường sâu hơn nửa tấc, dài hơn một thước, Âu Dương Khắc nhảy xuống khỏi tảng đá, chỉ thấy Hoàng Dung cấp ngược ngọn Nga mỹ cương thích, cười hề hề đứng lên, cảm thấy trước bụng đau buốt, cúi đầu nhìn xuống, thấy trước bụng máu tươi bê bết, mới biết lúc nãy tuy thoát nạn nhưng hàng trăm hàng ngàn mũi gai trên tấm Nhuyễn vị giáp đã đâm vào ngực mình.

Hoàng Dung trách: -Chúng ta đang nói chuyện tử tế, tại sao bỗng dưng ngươi xô ta một cái? Ta không đếm xỉa tới ngươi nữa.

Nói xong quay người định đi, Âu Dương Khắc trong lòng vừa yêu vừa giận, vừa mừng vừa sợ, cảm thấy một mùi vị không sao tả nổi, đứng ngẩn ra tại chỗ, không sao nói nên lời.

Hoàng Dung trở về động đá, dọc đường thầm giận mình học nghệ không tinh đến nỗi một cơ hội tốt như thế lại để y thoát thân. Bước vào động thấy Hồng Thất công đã lăn ra ngủ, thổ ra một vũng máu bầm dưới đất, bất giác cả kinh, vội cúi xuống hỏi: -Sư phụ, người thế nào rồi? Có thấy khỏe hơn không?

Hồng Thất công khẽ thở dài nói: -Ta muốn uống rượu.

Hoàng Dung cảm thấy rất khó xử, trên đảo hoang này tìm đâu ra rượu, nhưng chỉ đành an ủi y: -Con đang nghĩ cách. Sư phụ, vết thương của người đỡ chưa?.

Nói xong ứa nước mắt. Nàng gặp phải biến cố lớn thế này, trước nay chưa từng khóc, lúc ấy nước mắt đã chảy càng không nhịn được, nằm phục vào lòng Hồng Thất công buông tiếng khóc lớn. Hồng Thất công đưa tay vỗ vỗ đầu nàng, một tay khẽ vỗ lưng nàng, hạ giọng an ủi. Lão ăn mày tung hoành giang hồ, mấy mươi năm nay toàn kết giao với những kẻ hào kiệt thảo dã, trước nay chưa từng làm quen với đàn bà trẻ con, thấy nàng khóc như thế lập tức tay chân luống cuống, cứ nói đi nói lại: -Con nhóc ngoan đừng khóc, sư phụ thương ngươi lắm. Con nhóc ngoan đừng khóc, sư phụ không đòi uống rượu nữa đâu.

Hoàng Dung khóc một hồi, trong lòng nhẹ nhõm, ngẩng đầu lên thấy vạt áo trên ngực Hồng Thất công bị nước mắt thấm ướt một khoảng lớn, cười khẽ một tiếng vuốt vuốt lại tóc nói: -Mới rồi chưa đâm chết gã ác tặc kia, quả rất đáng tiếc!

Lúc ấy bèn kể lại việc trở tay đâm lên trên tảng đá. Hồng Thất công cúi đầu im lặng, hồi lâu mới nói: -Sư phụ bây giờ vô dụng rồi. Gã ác tặc ấy võ công cao hơn ngươi nhiều, chỉ có thể đấu trí chứ không thể đấu sức với y.

Hoàng Dung vội hỏi: -Sư phụ, người nghỉ ngơi thêm vài hôm, dưỡng thương cho khỏe, một chưởng lấy được cái mạng chó của y lại không được à?

Hồng Thất công rầu rĩ nói: -Ta bị rắn độc cắn, lại trúng phải Cáp mô công của Tây độc, ta dùng công lực toàn thân mới bức được nọc rắn ra nhưng cũng chưa hết hẳn, cho dù kéo dài được cái mạng già thêm vài năm nhưng võ công một đời đã bị hủy trong một sớm. Sư phụ người chỉ là một lão già tệ hại, không còn nửa điểm võ công nào đâu.

Hoàng Dung hoảng sợ nói: -Không, không, sư phụ, người không bị như thế đâu, không bị như thế đâu.

Hồng Thất công cười nói: -Lão khiêu hóa tuy nóng lòng nhưng việc tới nước này, không cam phận chịu đựng cũng không được.

Y ngừng lại một lúc, sắc mặt đột nhiên đổi thành trịnh trọng, nói: -Hài tử, sư phụ bị ép tới chỗ bất đắc dĩ muốn nhờ người làm một chuyện rất khó trái hẳn với bản tính của người, người có thể gánh vác được không?

Hoàng Dung vội nói: -Được, được, sư phụ người cứ nói.

Hồng Thất công thở dài một tiếng, nói: -Đáng tiếc là người và ta làm thầy trò với nhau chưa bao lâu, chưa truyền được cho người công phu gì, bây giờ lại ép người vào chỗ khó khăn, phải đem gánh nặng ngàn cân bắt người mang vác, lòng kẻ làm thầy quả thật không yên.

Hoàng Dung thấy y lúc bình thời hào mại sảng khoái, lúc ấy lại ăn nói ngậm ngừ như vậy, đoán việc y muốn gửi gắm ắt cực kỳ khó khăn to lớn, bèn nói: -Sư phụ, người cứ nói ra đi. Hôm nay người bị trọng thương đều là vì việc của đệ tử mới tới đảo Đào Hoa, đệ tử có tan xương nát thịt cũng không thể báo đáp ơn đức của sư phụ. Chỉ sợ đệ tử còn nhỏ tuổi, sẽ phụ lòng kỳ thác của sư phụ.

Hồng Thất công từ từ đứng lên, hai tay bắt chéo trước ngực, khom lưng về phía bắc, nói: -Tổ sư gia, người sáng lập ra Cái bang, truyền đến tay đệ tử, đệ tử không đức không tài, không thể mở mang bang ta. Hôm nay gặp việc gấp rút, đệ tử không thể gánh vác trọng nhiệm nữa. Tổ sư gia linh thiêng trên trời xin phù hộ cho đứa nhỏ này phùng hung hóa cát, gặp nguy hiểm vẫn an toàn, tạo phúc cho các huynh đệ chịu khổ Chịu nạn của bang ta trong thiên hạ.

Nói xong khom lưng hành lễ. Hoàng Dung lúc đầu ngẩn người lắng nghe, tới đoạn cuối bất giác vừa hoảng sợ vừa ngờ vực.

Hồng Thất công nói: -Hài tử, người quỳ xuống!

Hoàng Dung theo lời quỳ xuống, Hồng Thất công rút ngọn trúc bồng màu xanh bên người ra, giơ lên quá đầu khom người một cái đưa vào tay nàng. Hoàng Dung hoảng sợ vô cùng, hỏi: -Sư phụ, người muốn con làm..., con làm ...

Hồng Thất công nói: -Đúng thế, ta là bang chủ đời thứ mười tám của Cái bang, truyền tới tay người, người là bang chủ đời thứ mười chín. Bây giờ chúng ta hãy lạy tạ tổ sư gia.

Hoàng Dung lúc ấy không dám trái lời, đành làm theo Hồng Thất công, bắt chéo tay trước ngực, khom lưng về phía bắc.

Hồng Thất công đột nhiên ho một tiếng khạc một bãi đờm, lại rơi đúng vào vạt áo Hoàng Dung. Hoàng Dung thầm đau xót: -Sư phụ bị thương nặng quá, ngay cả khạc đờm cũng không đủ sức.

Lúc ấy làm như không nhìn thấy, cũng không dám lau đi. Hồng Thất công thở dài nói: -Sau này khi đám ăn mày chính thức tham kiến người thì không tránh khỏi việc làm dơ dáy này, ồ, thật là làm khó người.

Hoàng Dung cười khẽ một tiếng, nghĩ thầm: -Đám ăn mày người nào cũng dơ dáy bẩn thỉu, còn sợ thiếu cái gì nữa?

Hồng Thất công thở dài một hơi, trên mặt lộ vẻ mệt mỏi, nhưng bụng được một khối đá lớn trong lòng nên đáng vẻ vô cùng mừng rỡ. Hoàng Dung đỡ y nằm xuống, Hồng Thất công nói: -Bây giờ người là bang chủ, ta trở thành trưởng lão trong bang rồi. Trưởng lão tuy được bang chủ tôn kính nhưng đối với việc trong bang thì phải vâng lệnh bang chủ, đó là quy củ của các đời tổ sư gia truyền lại, muôn vạn lần không được làm trái. Chỉ cần bang chủ Cái bang ra lệnh thì ăn mày trong toàn thiên hạ đều phải vâng lời.

Hoàng Dung vừa buồn vừa lo, nghĩ thầm: -Trên đảo hoang này không biết tới năm nào tháng nào mới về được Trung thổ. Huống hồ Tĩnh ca ca đã chết, mình cũng không muốn sống nữa, sư phụ đột nhiên bảo mình làm bang chủ gì đó, thống lĩnh ăn mày trong thiên hạ, đúng là làm sao mà nói đây?

Nhưng nhìn thấy sư phụ bị thương nặng, không thể làm y lo lắng thêm, y dặn dò thế nào cũng chỉ đành nhất nhất vâng dạ.

Hồng Thất công lại nói: -Ngày mười lăm tháng bảy năm nay, bốn đại trưởng lão và thủ lĩnh các đạo trong bang sẽ hội họp ở thành Nhạc Dương cạnh hồ Động Đình, vốn là để nghe ta chỉ định người kế thừa chức vụ bang chủ. Chỉ cần người cầm ngọn trúc bồng này tới đó, các huynh đệ tự nhiên sẽ hiểu rõ ý ta. Mọi việc trong bang có bốn vị đại trưởng lão giúp đỡ, ta cũng không cần nói nhiều, chỉ là bồng không lại bắt một con nhãi như người gia nhập vào đám ăn mày dơ dáy, quả thật cũng làm người phải chịu ủy khuất.

Nói tới đó hô hô cười rộ, vết thương lại đau nhói lên, tiếng cười chưa dứt lại không kìm được ho sù sụ một hồi, Hoàng Dung nhẹ nhẹ xoa lưng y, qua hồi lâu y mới thôi ho.

Hồng Thất công thở dài nói: -Lão khiếu hóa thật vô dụng. Ờ, cũng không biết lúc nào quy tiên đây, phải truyền Đả cầu bồng pháp cho người thật sớm mới nên.

Hoàng Dung nghĩ thầm sao tên gọi của bồng pháp này lại khó nghe như thế, lại nghĩ nếu gặp chó dữ cũng chỉ cần một chưởng là đánh chết, cần

gì phải học Đả cầu bổng pháp, nhưng thấy sư phụ nói ra rất trịnh trọng, chỉ đành lú lú vâng dạ.

Hồng Thất công cười khế nói: -Người tuy đã làm bang chủ nhưng không cần thay đổi tính nết, người thích bướng bỉnh nghịch ngợm thì cứ bướng bỉnh nghịch ngợm là được, sở dĩ chúng ta làm ăn mày là vì muốn không bị ai câu thúc trói buộc, tự do tự tại, nếu chuyện đó cũng không làm được thì không làm được chuyện gì khác sao không đi làm quan làm giàu? Trong lòng người không coi Đả cầu bổng pháp ra gì thì cứ thẳng thắn nói ra đi!

Hoàng Dung cười nói: -Đệ tử nghĩ chó thì có bao nhiêu tài năng, cần gì phải dùng tới một đường bổng pháp?

Hồng Thất công nói: -Bây giờ người đứng đầu bọn ăn mày thì cũng phải suy nghĩ như bọn ăn mày. Người quần áo lộng lẫy trông như tiểu thư con nhà giàu, lũ chó nhìn thấy người là vẫy đuôi cúi đầu còn sợ không kịp, cần gì người phải đánh chúng? Nhưng bọn ăn mày nghèo mặt gặp phải chó thì lại thê thảm rồi. Từ xưa có câu: -Người nghèo không gậy bị chó coi thường.

Người chưa từng làm người nghèo nên không biết cái khổ của người nghèo đâu.

Hoàng Dung vỗ tay cười nói: -Lần này sư phụ người nói sai rồi!

Hồng Thất công ngạc nhiên nói: -Không đúng chỗ nào?

Hoàng Dung nói: -Tháng ba năm nay con trốn khỏi đảo Đào Hoa lên phương bắc chơi, đã từng cải trang làm tiểu khiếu hóa. Trên đường có con chó dữ muốn cắn con, bị con đá một đá vào mông, bèn cụp đuôi chạy mất” Hồng Thất công nói: - Phải rồi, nếu con chó ấy dữ hơn, đá không được thì phải dùng bổng đánh thôi.

Hoàng Dung nghĩ thầm: -Con chó nào mà dữ tới mức ấy?

Đột nhiên hiểu ra, kêu lên: -A, phải rồi, người xấu cũng là chó dữ.

Hồng Thất công mỉm cười nói: -Người đúng là thông minh. Nếu là ...”, y vốn định nói nếu là Quách Tĩnh thì nhất định không hiểu, nhưng trong lòng chợt chua xót, im bặt không nói nữa.

Hoàng Dung nghe y nói được nửa câu, nhìn vẻ mặt đã đoán được ý nghĩ trong lòng y, trong lòng vô cùng đau xót, nếu như lúc bình thời đã bật tiếng khóc lớn, nhưng lúc ấy Hồng Thất công phải nhờ nàng chiếu cố, lại thêm mình đã trở thành người lớn mà sư phụ cũng như trẻ con, tất cả gánh nặng đều đè lên vai mình, đành phải cắn răng nén khóc, quay đầu đi, nước mắt từng giọt từng giọt nhỏ xuống.

Hồng Thất công trong lòng cũng đau xót như nàng nhưng biết rõ là an ủi cũng vô dụng, chỉ có nói vào chuyện chính, bèn nói: -Ba mươi sáu đường Đả cầu bổng này là tổ sư gia sáng lập bang chúng ta sáng chế

ra, trước nay bang chủ tiền nhiệm truyền thụ lại cho bang chủ hậu nhiệm, quyết không được truyền lại cho người thứ hai. Bang chủ thứ ba của bang ta võ công còn cao hơn cả Tổ sư mở bang, đã thêm vào lộ bổng pháp này vô số biến hóa ảo diệu. Mấy trăm năm nay bang ta gặp chuyện nguy hiểm, bang chủ đích thân ra tay thì đều dựa vào Đả cầu bổng pháp để trừ gian sát địch, trấn nhiếp quần tà.

Hoàng Dung không khỏi chán nản, khẽ thở dài một hơi, nói: -Sư phụ, người tỷ võ với Tây độc trên thuyền, sao không sử dụng Hồng Thất công nói: -Dùng đường Đả cầu bổng pháp này là việc lớn của bang ta, vả lại cho dù không dùng thì Tây độc cũng chưa chắc đã thắng được ta. Ai ngờ y lại hèn hạ vô sỉ như thế, ta cứu mạng y, y lại đánh lén sau lưng ta.

Hoàng Dung thấy thần sắc của sư phụ thảm đạm, muốn làm y phân tâm, liền nói: -Sư phụ, người đem bổng pháp dạy Dung nhi, Dung nhi sẽ đi giết Tây độc, trả thù cho người.

Hồng Thất công lặng lẽ cười một tiếng, nhặt một cành củi khô dưới đất, dựa vào vách đá, miệng truyền khẩu quyết, tay diễn động tác, đem ba mươi sáu lộ Đả cầu bổng pháp từng lộ từng lộ truyền thụ cho nàng. Y biết Hoàng Dung thông minh phi thường, lại sợ mình không còn sống được lâu nên truyền một mạch là xong. Đường Đả cầu bổng pháp này tuy tên gọi xấu xí khó nghe nhưng biến hóa tinh vi, chiêu số kỳ diệu, quả thật là công phu hạng nhất trong võ học xưa nay, nếu không như thế thì làm sao được bang chủ Cái bang các đời truyền lại cho nhau như bảo vật trấn bang? Hoàng Dung cho dù thông minh tuyệt đỉnh cũng chỉ nhớ được những chỗ trọng yếu, còn những chỗ huyền diệu bên trong thì nhất thời làm sao lãnh hội được hết.

Đến lúc truyền xong, Hồng Thất công thở ra một hơi, mồ hôi đầm đìa, nói: -Ta dạy quá vất vả, rốt lại cũng không hay, nhưng.., nhưng cũng chỉ có thể làm được thế thôi”, ái chà một tiếng ngã vật ra đất ngất đi luôn. Hoàng Dung cả kinh liên tiếp kêu lên: -Sư phụ, sư phụ.

Bước lên đỡ thì thấy tay chân y lạnh ngắt, hơi thở nhẹ như sợi tơ, nhìn thấy đã không còn cách nào.

Hoàng Dung trong mấy ngày liên tiếp gặp biến cố, nằm phục trên ngực sư phụ nhất thời không sao khóc được tai nghe tiếng tim y còn đập, vội đưa tay ra lúc ẩn lúc buông trên ngực y, để giúp cho y thở, đúng lúc khẩn cấp ấy chợt nghe sau lưng có tiếng động khẽ vang lên, một bàn tay vươn ra chụp vào cổ tay nàng. Nàng đang nhưng thần lo việc cứu sư phụ, Âu Dương Khắc tiến vào lúc nào hoàn toàn không biết, lúc ấy quên mất người đứng sau lưng là một con sói, ngoảnh lại nói: -Sư phụ không xong rồi, mau nghĩ cách cứu người.

Âu Dương Khắc thấy nàng quay đầu cầu khẩn, hai con mắt mở to đầy lệ, đáng vẻ vô cùng đáng thương, trong lòng bất giác ngây ngất, cúi nhìn Hồng Thất công thấy y mặt trắng bệch như tờ giấy, hai mắt trợn

ngược, trong lòng càng mừng.

Y và Hoàng Dung cách nhau không đầy nửa thước, chỉ cảm thấy hơi thở của nàng thơm ngát như hoa lan, nghe thấy cả mùi thơm từ da nàng toát ra, mấy sợi tóc vươn trên má, trong lòng càng si mê không nhin được, đưa tay trái ra nắm bàn tay búp măng của nàng.

Hoàng Dung cả kinh, trầm khuỷu tay lật chưởng lại dùng lực đánh ra, nhân lúc y quay người tránh, đã nhảy vọt ra ngoài. Âu Dương Khắc vốn rất sợ Hồng Thất công võ công cao cường nên không dám dùng sức mạnh với Hoàng Dung, nhưng lúc ấy thấy y thần khô sức kiệt, mười phần có tới chín phần rưỡi là phải chết nên không sợ sệt gì, lạng người ra cản trước cửa động, cười nói muội tử ngoan, ta quyết không nổi nóng với người khác, nhưng cô xinh đẹp như thế, ta thật không sao kìm được, cô để ta gần gũi một chút.

Nói xong giang tay trái ra từng bước từng bước sấn tới gần.

Hoàng Dung hoảng sợ tim đập thành thịch, nghĩ thầm: -Việc hôm nay còn nguy hơn lúc trong Triệu vương phủ, xem ra chỉ có tự mình quyết định, chỉ là không giết được quân lang sói này thì rốt lại vẫn không cam tâm.

Rồi lật tay rút ngọn cương thích và nắm cương châm nắm chặt trong tay. Âu Dương Khắc trên mặt hơi có vẻ cười cợt, cởi áo dài ra làm binh khí, lại tiến lên hai bước. Hoàng Dung vẫn đứng bất động, chờ y bước lên thêm một bước, gót chân còn chưa chạm đất, thân hình đã lạng ngang qua bên trái. Âu Dương Khắc sấn tới, Hoàng Dung tay phải giang thẳng ra, vừa thấy y vùng trường bào đỡ cương châm, thân hình đã như tên rời cung vọt ra ngoài động.

Nào ngờ thân pháp của nàng mau lẹ, thân pháp của Âu Dương Khắc càng mau hơn. Hoàng Dung chỉ cảm thấy sau lưng có tiếng gió khẽ rít lên, chưởng lực của địch nhân đã đánh tới hậu tâm. Nàng mặc Nhuyễn vị giáp, vốn không sợ bị địch nhân đả thương, huống chi lại sớm có ý định muốn chết, chỉ cần đả thương y chứ không nghĩ gì tới mình, lúc ấy không gạt không đỡ, lật tay đâm lại một nhát, nhắm thẳng vào giữa ngực y. Âu Dương Khắc vốn không có ý làm nàng bị thương, chưởng ấy vốn chỉ là hư chiêu, có ý đùa giỡn một lúc cho nàng mệt mỏi, thấy ngọn cương thích đâm tới, vươn tay rẩy khẽ vào cổ tay nàng đã hóa giải nhát đâm ấy, thân hình cũng theo đó di chuyển xoay đi một vòng lại chặn ngoài cửa ép Hoàng Dung vào trong động. Nhưng cửa động rất hẹp, xoay trở không tiện, Hoàng Dung xuất thủ chiêu nào cũng vô cùng tàn độc trí mạng, nàng chỉ công không thủ nên võ công như cũng tăng lên gấp bội. Âu Dương Khắc tuy võ công cao hơn nàng rất nhiều nhưng có ý không muốn làm nàng bị thương nên lúc ra tay luôn cảm thấy bị trói buộc vướng víu.

Trong chớp mắt hai người đã qua lại năm sáu mươi chiêu, Hoàng Dung

đã lâm vào tình trạng nguy hiểm, công phu của nàng được cha đích thân truyền thụ, Âu Dương Khắc thì do chú chỉ dạy. Hoàng Dưorng Sư và Âu Dương phong võ công cũng không chênh nhau bao nhiêu, nhưng Hoàng Dung chỉ mới mười lăm tuổi, còn Âu Dương Khắc đã hơn ba mươi, thời gian luyện võ của hai người chênh nhau tới hai mươi năm, hướng chỉ thể lực nam nữ rất lại cũng có sự khác biệt, mà Hoàng Dung học võ lại không chăm chỉ khổ luyện như Âu Dương Khắc, về sau tuy nàng được Hồng Thất công dạy cho mấy môn công phu nhưng học qua là thôi, sau đó cũng không chăm chỉ luyện tập, nên Âu Dương Khắc tuy bị thương nặng vẫn có thể chiếm được thượng phong.

Đang đánh nhau Hoàng Dung đột nhiên sấn mau về phía trước, lật tay phóng cương châm ra, Âu Dương Khắc vung áo đón đỡ, Hoàng Dung nép người sấn mau lên, giờ ngọn Nga mỹ cương thích đâm mau vào vai phải y. Âu Dương Khắc tay phải bị gãy, không thể dùng lực, tay phải đang định vung lên đỡ gạt thì ngọn cương thích của Hoàng Dung đã xoay mau nửa vòng đổi hướng, soạt một tiếng đâm vào cánh tay bị thương của y.

Hoàng Dung đang mừng rỡ đột nhiên thấy cổ tay tê rần, keng một tiếng, ngọn cương thích rơi luôn xuống đất, nguyên là huyết đạo trên cổ tay đã bị điểm trúng.

Âu Dương Khắc xuất thủ mau lẹ phi thường, thấy nàng xoay người định chạy, tay trái vươn ra hai cái đã điểm trúng huyết Huyền chung trên bàn chân trái nàng, huyết Trung đô trên chân phải cũng bị điểm trúng. Hoàng Dung lại chạy thêm hai bước rồi ngã sấp xuống. Âu Dương Khắc phi thân vọt lên, trải tấm áo dài ra trên mặt đất trước, cười nói: -Ái chà, đừng ngã mạnh quá đau đấy.

Hoàng Dung khi ngã xuống thì cương châm trong tay trái đã phát ngược về phía sau để đề phòng địch nhân sấn tới rồi lập tức nhảy lên, nào ngờ hai chân cứng đờ không theo ý mình sai sử, thân hình vừa cách mặt đất được một thước lại rơi xuống. Âu Dương Khắc đưa tay qua đỡ. Hoàng Dung chỉ còn nhân lúc tay trái có thể cử động, tiện tay đánh ra một chưởng, nhưng trong lúc hoảng loạn, một chưởng ấy mềm nhũn không có sức Âu Dương Khắc cười một tiếng, lại điểm trúng huyết đạo trên cổ tay trái của nàng.

Lần này Hoàng Dung tứ chi đều cứng đờ như bị trói chặt, trong lòng hồi hận: -Mới rồi mình không vung ngọn Nga mỹ thích tự sát, bây giờ có muốn chết cũng không được.

Trong chớp mắt trong lòng như lửa đốt trước mắt tối sầm ngất đi luôn.

Âu Dương Khắc dịu giọng an ủi “Đừng sợ, đừng sợ.

Rồi đưa tay ra định ôm nàng.

Chợt nghe trên đỉnh đầu có tiếng người lạnh lùng vang lên: -Người muốn sống hay muốn chết?

Âu Dương Khắc giật nảy mình, vội quay đầu nhìn, chỉ thấy Hồng Thất công chống trức bỗng đứng ở cửa động, lạnh lùng nhìn xéo, lần này thì y sợ hồn phi phách tán, câu chuyện Vương Trùng Dương trong quan tài vọt ra giả chết đánh người mà chú ý kể trước đây như một tia chớp lóe lên trong đầu, nghĩ thầm: - Lão ăn mày vốn giả chết, hôm nay mạng mình thôi rồi!

Bản lĩnh của Hồng Thất công thì mình đã lãnh giáo qua mấy lần, muôn vạn lần không phải là địch thủ của y, sau lúc hoảng sợ, hai gối khuỵu xuống, nói: -Diệt nhi đùa giỡn với Hoàng muội tử chứ quyết không có ý xấu. Xin Hồng bá phụ đừng tức giận.

Hồng Thất công hừ một tiếng, chửi: -Thằng giặc thói tha, còn không giải huyết đạo cho y thị, chẳng lẽ bắt lão khiêu hóa phải động thủ à?

Âu Dương Khắc luôn miệng vâng dạ, vội giải khai huyết đạo tứ chi cho Hoàng Dung. Hồng Thất công trầm giọng nói: -Người mà bước vào trong cửa động một bước thì đừng trách lão khiêu hóa vô tình. Mau rút ra cho tay.

Nói xong nghiêng người một cái. Âu Dương Khắc như được đại xá chạy mau như một làn khói ra ngoài.

Hoàng Dung dần dần tỉnh lại, như đang nằm mơ. Hồng Thất công lại đã không chi trì nổi, ngã vật ra đất. Hoàng Dung vừa sợ vừa mừng, vội bước tới đỡ y lên, chỉ thấy y miệng đầy máu tươi, nhổ ra ba cái răng cửa. Hoàng Dung thán ngán ngẫm “Sự phụ vốn võ công tuyệt thế, bây giờ lại mới ngã một cái đã gãy mất ba cái răng cửa.

Hồng Thất công xòe tay đưa ra ba cái răng cửa, cười nói: -Răng ời là răng, người không phụ ta, cho lão khiêu hóa được ăn đủ thức ngon vật lạ trong khắp thiên hạ. Xem ra lão khiêu hóa đã trọn tuổi trời nên người xa lìa ta trước.

Lần này y bị thương quá thật vô cùng trầm trọng, nọc rắn bị trúng đã vô cùng lợi hại, gân mạch trên lưng còn bị Âu Dương Phong đánh cho một chường tan nát, may là y võ công tinh thâm mới không đến nỗi chết tại đương trường nhưng công lực toàn thân đã mất hết, không bằng cả người thường không biết võ công. Hoàng Dung bị điểm huyết, Hồng Thất công quả thật không có sức giải khai cho nàng, chỉ cậy vào oai phong trước kia mới bắt được Âu Dương Khắc giải huyết. Y thấy Hoàng Dung trên mặt lộ vẻ chua xót, bèn an ủi: -Không cần lo lắng, oai phong của lão khiêu hóa vẫn còn, thằng giặc thói tha kia không dám vào đây quấy rầy người nữa đâu.

Hoàng Dung nghĩ thầm: -Mình ở trong động thì thằng giặc kia quyết không dám vào, nhưng lấy đâu ra cái ăn thức uống?

Nàng vốn đầy bụng mưu kế nhưng gặp phải nguy hiểm mới rồi, trong lòng hoảng sợ vẫn chưa trấn tĩnh được. Hồng Thất công thấy nặng trĩu

ngâm bèn hỏi: -Người đang nghĩ cách tìm cái ăn phải không?

Hoàng Dung gật gật đầu Hồng Thất công nói: -Người đỡ ta ra biển tắm nắng một chút.

Hoàng Dung lập tức tỉnh ngộ vỗ tay cười nói: -Hay lắm, chúng ta đi bắt cá ăn.

Lúc ấy bèn đỡ vai Hồng Thất công, từ từ đi ra bờ biển.

Hôm ấy khí trời trong vắt, mặt biển như một tấm lụa không bến không bờ, khẽ gợn gợn dưới làn gió mát. Hoàng Dung nghĩ thầm: -Nếu đây đúng là một tấm đoạn màu lam lớn, đưa tay vuốt lên nhất định sẽ rất mượt mà, rất khoan khoái.

Ánh nắng chiếu lên người, hai người đều cảm thấy tinh thần đột nhiên phấn chấn.

Âu Dương Khắc đứng cạnh một tảng đá lớn xa xa, thấy hai người ra lại chạy ra thêm mười trượng, thấy họ không đuổi mới đứng lại, đưa mắt nhìn theo hai người.

Hồng Thất công và Hoàng Dung đều thầm rầu rĩ: -Thằng giặc này mười phần xảo trá, thời gian càng dài, nhất định bị y nhìn ra chỗ sơ hở.

Nhưng lúc ấy cũng không thể nghĩ gì nhiều, Hồng Thất công ngồi dựa vào tảng đá, Hoàng Dung bẻ một cành cây làm cần câu, xé một mảnh vỏ cây dài làm dây câu, trong bọc sẵn có cương châm bèn uốn cong một ngọn làm lưỡi câu bắt mấy con tôm cua nhỏ trên bờ biển làm mồi, thủy tộc trên biển rất nhiều, không bao lâu đã câu được ba con cá hoa ngư nặng khoảng một cân. Hoàng Dung theo lối ăn mỳ nướng gà, nướng chín cá cùng sư phụ ăn một bữa no nê.

Nghỉ ngơi một lúc, Hồng Thất công bảo Hoàng Dung sử dụng từng chiêu từng chiêu trong Đả cầu bổng pháp, mình thì ngồi cạnh tảng đá chỉ điểm. Hoàng Dung đối với những chỗ biến hóa tinh vi, đạo lý công thủ của bổng pháp này lại lãnh hội thêm được không ít Đến xế chiều nàng đã luyện thành thực, bèn cởi áo ngoài nhảy xuống biển tắm, trôi lên hụp xuống trong sóng nước, chợt ngẩng người nghĩ thầm: -Nghe nói dưới đáy biển có long cung, con gái Long vương rất xinh đẹp hay Tĩnh ca ca đã vào long cung rồi?

Nàng không ngừng lặn xuống, chợt thấy bàn chân trái đau nhói, vội rút lên thì chân phải đã bị vật gì kẹp chặt không rút lên được. Nàng từ nhỏ đùa giỡn trong biển biết ắt là sò lớn, cũng không hoảng sợ, uốn lưng vươn tay ra mò, bắt giắc giắc nẩy mình, con sò này to xấp xỉ cái bàn tròn, biển quanh đảo Đào Hoa trước nay không có sò lớn như thế, lúc ấy hai tay đưa vào trong vỏ sò vận kinh tách ra, con sò lớn này lại rất khỏe, hai tay không tách ra được, lại không làm gì được nó. Vỏ sò càng lúc càng khép chặt, dưới chân càng đau hơn. Hoàng Dung hai tay ép xuống muốn kéo con sò lên khỏi mặt nước, nhưng nào biết con sò này nặng tới

hai ba trăm cân, sống dưới đáy biển lâu năm, vỏ đã dính liền với đá vôi dưới biển thành một khối vững chắc, làm sao lay động được?

Hoàng Dung vùng vẫy mấy cái, chân càng đau hơn, trong lòng hoảng loạn, bất giác uống một ngụm nước biển, nghĩ thầm: -Mình vốn không muốn sống, chỉ là để sư phụ lẻ loi một mình trên đảo hoang, bị thằng giặc kia hà hiếp thì chết cũng không nhắm mắt.

Lúc nguy cấp nhắc một khối đá lớn đập vào vỏ sò, nhưng vỏ sò cứng rắn, dưới nước lại không dùng sức được, đập mấy cái vỏ sò vẫn không hề lay chuyển. Con sò bị đánh, cơ thịt càng co lại mau hơn, Hoàng Dung lại uống thêm một ngụm nước, chợt nghĩ ra một chuyện, vứt bỏ tảng đá quờ lấy một nắm cát ném vào khe hở giữa hai vỏ sò. Quả nhiên loài sò rất sợ cát bùn đá nhỏ, khi cảm thấy có cát biển rơi vào thì vội mở tung vỏ để nhả cát ra. Hoàng Dung cảm thấy dưới chân lỏng ra, lập tức rút lên, tay chân cùng quạt nước, vượt lên mặt nước, thở phào một hơi.

Hồng Thất công thấy nàng lặn quá lâu không trôi lên, vô cùng lo lắng, biết là gặp nguy hiểm dưới đáy biển, muốn xuống giúp nhưng khổ nỗi chân bước không vững, thủy tính lại cũng bình thường, chỉ sợ hãi xoa tay lia lịa, đột nhiên thấy đầu Hoàng Dung dưới nước nhô lên, bất giác vô cùng mừng rỡ, bật tiếng reo lớn.

Hoàng Dung vẫy vẫy tay về phía sư phụ, lại lặn xuống đáy biển. Lần này nàng đã đề phòng, đập xuống cạnh con sò lớn ấy hai thước, quơ quào những vỏ sò chung quanh đập vỡ chỗ vỏ sò gắn với đá ngầm, ôm con sò lớn lên. Nàng dưới chân đạp nước, đẩy con sò lớn lên chỗ nước cạn gần bờ. Thân hình con sò nhô một nửa trên mặt nước, không có sức nước đỡ lên, sức nặng càng tăng, Hoàng Dung không lay chuyển được, lên bờ nhặt một tảng đá lớn đập vỡ vỏ sò mới thấy hả giận, chỉ thấy chỗ bàn chân bị vỏ sò kẹp có một vết máu bầm, nghĩ lại mỗi nguy hiểm vừa rồi, bất giác nổi gai ốc.

Chiều hôm ấy hai thầy trò lấy thịt sò làm thức ăn, mùi vị cũng rất thơm ngon.

Sáng sớm hôm sau Hồng Thất công tỉnh dậy, chợt thấy sự đau đớn trong người đã giảm hẳn, nhẹ nhàng hít vào mấy hơi, trong ngực trong bụng cảm thấy rất rõ, bất giác ồ một tiếng. Hoàng Dung lật người ngồi lên, hỏi: -Sư phụ, chuyện gì vậy?

Hồng Thất công nói: -Ngủ xong một đêm, thương thế của ta lại có chuyển biến rất lớn.

Hoàng Dung cả mừng kêu lên: -Vậy ắt là ăn thịt con sò lớn ấy có thể trị thương.

Hồng Thất công cười nói: -Thịt sò không trị thương được, chỉ là mùi vị thơm ngon trị được miệng sư phụ người. Miệng ta mà được trị tốt thì đối với thương thế cũng không phải không có chút lợi ích.

Hoàng Dung cười hì hì, chạy mau ra khỏi động, chạy xuống bờ biển cắt thịt sò hôm qua còn thừa.

Nàng nhất thời trong lòng vui vẻ, lại quên đề phòng Âu Dương Khắc, vừa cắt được hai miếng thịt sò chợt thấy một bóng người dưới đất đang từ từ tới gần.

Hoàng Dung uốn lưng chụp một mảnh vỏ sò vỡ ném về phía sau, hai chân điểm một cái nhảy ra hơn một trượng, đứng trên bờ biển.

Âu Dương Khắc lặng lẽ quan sát một ngày xem xét động tĩnh của Hồng Thất công, càng lúc càng thấy nghi ngờ, đoán y ắt bị thương rất nặng, đi lại không được, nhưng xông bừa vào động thì lại không có gan, lúc ấy bước tới trước cười nói: -Muội tử ngoan, đừng chạy, ta có câu muốn nói với cô.

Hoàng Dung nói: -Người ta không đếm xỉa tới ngươi, ngươi lại lằng nhằng không chịu thôi, không biết xấu hổ.

Rồi lè lưỡi chế nhạo y.

Âu Dương Khắc thấy dáng vẻ thiếu nữ ngây thơ của nàng, trên mặt hoàn toàn không có chút sợ hãi, bất giác trong lòng ngứa ngáy, bước tới hai bước cười nói: -Đều là cô tự mình không tốt, ai bảo cô xinh đẹp như thế khiến ta không lằng nhằng không xong.

Hoàng Dung cười nói: -Ta nói không đếm xỉa tới ngươi là không đếm xỉa, ngươi khen ta đẹp cũng vô dụng.

Âu Dương Khắc lại bước lên một bước cười nói: -Ta không tin, phải thử xem đã.

Hoàng Dung sầm mặt nói: -Ngươi mà bước qua một bước, ta kêu sư phụ ra đánh ngươi đấy.

Âu Dương Khắc cười nói: -Thôi đi, lão ăn mày còn đi được à? Ta vào dò y ra đây nhé?

Hoàng Dung thầm giật mình lui lại hai bước, Âu Dương Khắc cười nói: - Cô thích nhảy xuống biển thì cứ nhảy, ta chỉ đứng trên bờ chờ thôi. Xem cô ngâm trong biển được bao lâu, ta chờ trên bờ được bao lâu.

Hoàng Dung kêu lên: -Được, ngươi hà hiếp ta, ta vĩnh viễn không nhìn ngó gì tới ngươi.

Rồi quay người chạy đi, được vài bước đột nhiên trượt chân trên đá một cái, ái chà một tiếng ngã chúi xuống. Âu Dương Khắc đoán nàng dùng gian kế, cười nói: -Cô càng bướng bỉnh nghịch ngợm thì ta càng thích.

Rồi cởi áo dài cầm trên tay để đề phòng nàng đột nhiên phóng cương châm, kễ từ từ bước tới gần.

Hoàng Dung kêu lên: -Không được qua đây.

Rồi chống tay xuống đứng lên, chỉ đi được ba bước lại ngã xuống. Lần

này ngã rất nặng, nửa người trên ngập xuống nước, tựa hồ ngất đi, hồi lâu không động đậy. Âu Dương Khắc nghĩ thầm: -Con nha đầu này quỷ kế đa đoan, ta không mắc lừa người đâu. Người một thân vô công tại sao lại tự nhiên ngã chứ?.

Rồi đứng lại xem xét động tĩnh.

Qua thời gian uống cạn một tuần trà, chỉ thấy nàng vẫn không động đậy, từ đầu tới ngực đều chìm xuống nước. Âu Dương Khắc bắt đầu lo lắng “Đây đúng là ngất thật rồi, mình mà không cứu thì người đẹp sẽ chết đuối mất.

Bèn bước lên đưa tay nắm lấy chân nàng. Vừa cầm vào chân nàng lập tức giật nảy mình, chỉ cảm thấy toàn thân nàng cứng đờ, vội khom người xuống bế nàng lên, vừa bế lên thì Hoàng Dung hai tay vung mau ra, đã nắm chặt hai chân y quất lên: -Nằm xuống.

Âu Dương Khắc chân đứng không vững, bị nàng một kéo một đẩy, hai người đồng thời ngã xuống nước.

Xuống nước thì Âu Dương Khắc võ công có cao cường hơn cũng không thể thi triển được, nghĩ thầm: -Mình tuy đề phòng từng chút mà vẫn mắc lừa con nha đầu này, phen này thì mạng mình thôi rồi!

Hoàng Dung bày kế đắc thủ, trong lòng mừng rơn, cứ đẩy y ra chỗ nước sâu chìm đầu y xuống nước. Âu Dương Khắc chỉ thấy nước biển mặn ừng ực ừng tràn vào miệng, đất trời xoay chuyển, không biết mình đang

ở đâu đưa tay khua rối lên định nắm lấy Hoàng Dung, nhưng nàng đã sớm đề phòng cứ bơi vòng quanh, làm sao bị y nắm được?

Trong lúc hoảng loạn, Âu Dương Khắc lại uống thêm mấy ngụm nước biển, thân hình chìm xuống, hai chân chạm đáy biển. Y võ công cao cường, lại là người rất linh mẫn, chỉ vì không biết thủy tính, lúc thân hình nổi trên mặt nước thì không thi triển được chút công phu nào, nhưng chân vừa chạm đất, thần trí đột nhiên tỉnh táo hẳn, chỉ cảm thấy thân hình lại nhẹ nhàng nổi lên, vội uốn lưng chụp lấy một tảng đá dưới nước, vận nội công nín thở đưa mắt nhìn quanh tìm hướng trở về đảo, nhưng bốn bên xanh đục một màu, không nhìn rõ được phương hướng đông tây nam bắc. Y đi về bốn phía trước sau phải trái mỗi phía mấy bước, nghĩ thầm chỗ nào cao hơn ắt là đúng phía ấy lúc ấy tay bưng tảng đá lớn, sải chân bước tới, đi về phía cao lên. Dưới đáy biển đá vôi lô nhô, vô cùng khó đi nhưng y nội công tinh thâm, chạy thẳng về phía trước một mạch.

Hoàng Dung thấy y chìm xuống vẫn không nổi lên, vội lặn xuống nhìn, thấy y đang đi dưới đáy biển, bất giác cả kinh, rón rén bơi tới sau lưng y, ngọn Nga mỹ thích theo thể nước chảy đâm tới. Âu Dương Khắc cảm thấy thể nước xô mạnh, nghiêng người tránh qua, gia tăng cước bộ chạy mau. Lúc ấy y đã cảm thấy khó thở vô cùng, chi trì thêm không được, buông tay ném tảng đá lớn, định nổi lên mặt nước hít một hơi rồi sẽ lặn

xuống đáy biển đi tiếp, nhưng lúc thò đầu lên khỏi mặt nước đã thấy bờ biển ở sát bên cạnh.

Hoàng Dung biết mình không làm gì y được, hít sâu một hơi, lại lặn xuống nước.

Âu Dương Khắc gặp nạn lớn không chết, ướt đẫm bò lên bờ, mắt hoa tai ù nằm phục trên bãi cát, nôn hết nước biển ra lại nôn tới nước chua, chỉ thấy toàn thân mềm nhũn như vừa qua một cơn bệnh nặng, thở dốc hồi lâu đứng là lửa giận dấy trong lòng, nổi hờn sinh cạnh mặt, trong lòng tức giận, nói: -Mình cứ giết lão ăn mày trước xem con nha đầu này có chịu theo mình không!

Nói thì nói thế, nhưng xoay chuyển ý nghĩ vẫn vô cùng sợ sệt Hồng Thất công, lúc ấy điều hòa hơi thở, dưỡng thần suốt nửa ngày mới hết mệt mỏi, bẻ một cành cây ngắn cứng thay ngọn thiết phiến điểm huyết lúc bình thời, sải chân chạy mau về phía cửa động. Y tránh đi tới giữa cửa động, cứ men theo bên cạnh rón rén bước tới, lắng tai nghe ngóng một lúc không thấy trong động có động tĩnh gì, lại qua hồi lâu mới thò đầu nhìn vào trong, chỉ thấy Hồng Thất công ngồi xếp bằng trên mặt đất quay ra phía mặt trời, đang tự vận công, khí sắc trên mặt cũng không kém lắm, không hề mang dáng vẻ bị thương nặng.

Âu Dương Khắc nghĩ thầm: -Mình cứ thử, thử xem y đi lại được không.

Bèn cao giọng gọi lớn.

-Hồng bá phụ, không xong rồi, không xong rồi.

Hồng Thất công mở mắt hỏi: -Cái gì?

Âu Dương Khắc làm ra vẻ hoảng hốt, nói: -Hoàng muội tử đuối bắt thả ngã xuống một cái hang sâu, bị trọng thương bò lên không được.

Hồng Thất công giật nảy mình, vội nói: -Mau cứu y thị lên.

Âu Dương Khắc nghe thế cả mừng, nghĩ thầm: -Nếu không phải là y không đi lại được thì sao không chạy tới cứu?.

Bèn ưỡn lưng bước vào cửa động, cười nói: -Cô ta trăm phương ngàn kế muốn lấy mạng ta, ta há lại cứu cô ta sao? Người đi mà cứu.

Hồng Thất công nhìn thấy thần sắc của y đã biết y bịa đặt lừa dối, nghĩ thầm: -Thằng giặc này đã biết mình mất hết võ công, đại hạn của lão khiêu hóa đã tới rồi!

Nhìn thấy cách trước mắt chỉ còn liều mạng cùng chết với y bèn ngằm vận kinh lực toàn thân lên tay phải, chờ y tới gần sẽ liều mạng đánh một đòn, nào ngờ vừa vận kinh thì vết thương sau lưng đột nhiên đau buốt, khớp xương toàn thân như rã cả ra, chỉ thấy Âu Dương Khắc trên mặt nở nụ cười độc ác, từng bước từng bước tới gần, bất giác thở dài một tiếng, nhắm mắt lại chờ chết.

Hoàng Dung thấy Âu Dương Khắc chạy lên bờ, trong lòng phát rầu, nghĩ

thầm: -Qua lần này thăng giặc kia lại càng đề phòng nghiêm ngặt, muốn tính kế ám toán y thì khó càng thêm khó.

Nàng lặn ra ngoài biển hơn vài mươi trượng, nổi lên mặt nước thở một hơi, kế quay qua phải lặn một hơi vào trong, thò đầu lên nhìn, thấy cạnh đảo cây cối um tùm, khác hẳn so với bãi cát bên kia. Nhớ lại quang cảnh trên đảo Đào Hoa bất giác buồn rầu, chợt nghĩ: -Nếu có thể tìm được chỗ nào hiểm yếu để ẩn náu, hai thầy trò tới đây ở thì thăng giặc kia nhất thời cũng chưa chắc tìm ra được.

Biết rõ đó hoàn toàn đó không phải là kế hay, nhưng được lúc nào hay lúc ấy, biết đâu trời giúp người tốt, thương thế của sư phụ lại có thể thuyên giảm. Lúc ấy bèn rời biển lên bờ, không dám đi sâu vào trong, sợ gặp phải Âu Dương Khắc chạy không kịp, chỉ lần bước theo dọc bờ biển, nghĩ thầm: -Nếu trước kia mình không ham chơi, học được thuật kỳ môn ngũ hành của gia gia thì cũng có cách đối phó với thăng giặc kia. à, không được cha đã đưa tổng đồ của đảo Đào Hoa cho y, thăng giặc kia tâm tư linh mãnh, nhất định có thể xem xét lãnh hội.

Đang nghĩ tới lúc xuất thần, chân trái đạp lên một sợi dây mây, dưới chân bị vướng một cái, trên đầu một tràng tiếng ào ào ào vang lên, vô số đất đá rơi xuống.

Nàng vội nhảy tránh qua một bên, nhưng bốn phía đều là đại thụ, lưng va vào một cành cây, đầu vai lại bị mấy hòn đá đánh trúng, may là mặc tấm Nhuyễn vị giáp nên không bị thương, lúc ngẩng đầu lên nhìn bất giác giật nảy mình, sợ tới mức tim đập thình thình.

Chỉ thấy trên đầu là một dốc núi dựng đứng vô cùng hiểm trở, cạnh đỉnh núi là một tảng đá lớn to bằng một hòn núi nhỏ. Tảng đá ấy nửa dính vào vách núi nửa nhô ra ngoài, hai bên khe lắc lư, trông như có thể rơi xuống bất cứ lúc nào.

Trên đỉnh núi có vô số dây mây bò ngoằn ngoèo, mới rồi nàng đạp lên một sợi dây mây dính liền cát đá bên cạnh khiến cát đá rơi xuống. Nếu đạp trúng những sợi dây mây dính liền với tảng đá thì khối đá nặng không biết bao nhiêu cân ấy rơi xuống, sẽ lập tức bị đè thành một khối thịt nhừ.

Tảng đá lớn ấy lắc lư qua lại nhưng vẫn không rơi xuống. Hoàng Dung để ý cẩn thận, cố gắng không đặt chân xuống những chỗ có dây mây, bước một bước lại dừng một bước, lùi lại vài trượng, lúc ấy trấn tĩnh xong lại ngẩng đầu nhìn lên tảng đá lớn, không kìm được thở than khen ngợi tạo vật lạ lùng, nghĩ chỉ cần dùng sức một cánh tay cũng có thể kéo tảng đá xuống, nhưng ở đây không có người ở, vết chân thú vật cũng ít thấy, ngay cả chim lớn cũng không có một con, tảng đá lớn này lắc lư trên vách núi không biết đã mấy ngàn mấy trăm năm, hôm nay vẫn lắc lư như thế. Cạnh dốc núi dựng đứng là hàng loạt núi non dựng đứng, chống đỡ tất cả gió biển thổi vào, xem ra trong một trăm năm

nữa, tảng đá lớn này vẫn cứ lắc lư không ngừng như thế.

Hoàng Dung xuất thần một lúc, không dám bước về phía trước, xoay người lại định về hầu hạ sư phụ, đi được hơn nửa dặm chợt động tâm nghĩ thầm: -Trời muốn giết thằng giặc kia, nên mới sắp đặt cơ quan khéo léo này, sao mình lại hồ đồ như thế?

Nghĩ tới đó mừng rỡ nhảy nhót, liên tiếp lộn nhào luôn hai cái.

Nàng vội trở lại dốc núi dựng đứng, quan sát địa thế thật kỹ, thấy cạnh vách núi đều là đại thụ cao ngất trời, nếu muốn lui lại thì nhảy xuống một cái tối đa cũng chỉ được bốn năm thước, tảng đá kia mà rơi xuống thì cho dù là chim là sóc e cũng khó lòng tránh khỏi. Nàng rút ngọn cương thích ra, rón rén bò tới dưới vách núi, nhìn đúng vào bảy tám sợi dây mây dính liền với tảng đá không động chạm gì tới, lấy lưỡi sắc của ngọn cương thích cắt hơn chục sợi dây mây khác. Lúc nàng ra tay cũng nín thở, vừa mau vừa chuẩn, cắt xong, lại hít luôn mấy hơi, lại cắt tới sợi mây thứ hai, chỉ sợi dùng lực hơi mạnh, động tới những sợi dây mây dính liền với tảng đá kia, mình sẽ lập tức biến thành một cái bánh thịt. Đến khi cắt hết mấy mươi sợi dây mây, đã mệt mỏi toàn thân toát mồ hôi, so ra còn khổ hơn một trường kịch chiến. Nàng đem những sợi dây mây đã cắt buộc túm lại, vút mấy đồng cỏ khô lên để đánh dấu, lại nhìn thật kỹ đường ra vào, nhớ rõ ràng rồi mới quay trở về, dọc đường còn hò hát, vô cùng đắc ý.

Lúc gần tới cửa động vẫn không nhìn thấy bóng Âu Dương Khắc, chợt nghe trong động vang ra tiếng cười đắc ý của y, kể nghe y nói: -Người tự phụ võ công cái thế, hôm nay phải chết trong tay công tử gia, trong lòng có phục không? Thôi được, ta thương người già, cho người đánh ba chiêu không trả đòn được không? Người cứ đem Hàng long thập bát chưởng từng chưởng từng chưởng từng chưởng đánh ra là được.

Hoàng Dung kêu khẽ “ái chà?

Thấy cục diện trước mắt đã cùng nguy cấp, lập tức cao giọng kêu: -Cha, cha, sao cha tới đây được? A, Âu Dương thúc phụ, người cũng tới rồi?

Âu Dương Khắc trong động ra sức đùa giỡn với Hồng Thất công một phen, đang định hạ thủ, chợt nghe tiếng Hoàng Dung kêu lên, vừa mừng vừa sợ, nghĩ thầm: -Tại sao thúc thúc và Hoàng lão tà đều tới đây, trong lòng xoay chuyển ý nghĩ “ắt là con nha đầu muốn cứu lão ăn mày này nên bịa đặt để lừa mình ra. Được, dù sao thì lão ăn mày rốt lại cũng không thoát khỏi tay mình, cứ ra xem thử có hề gì?

Bèn phát tay áo một cái, quay ra khỏi động.

Chỉ thấy Hoàng Dung hướng ra bờ biển giơ tay kêu lớn: -Cha, cha!

Âu Dương Khắc chăm chú nhìn ra xa, nhưng có thấy bóng Hoàng Dục Sư đâu, bèn cười nói: -Muội tử, người muốn lừa ta ra bầu bạn với cô, chẳng phải ta đã ra đây rồi sao?

Hoàng Dung ngoảnh lại cười nói: -Ai cần lừa người?.

Nói xong chạy theo bờ biển.

Âu Dương Khắc cười nói: -Lần này ta đã đề phòng rồi, cô muốn kéo ta xuống biển, chúng ta cứ thử xem sao.

Nói xong sải chân đuổi theo. Y khinh công cao cường, trong chốc lát đã đuổi tới gần. Hoàng Dung kêu thầm: -Không xong rồi, chưa tới chỗ dốc núi dựng đứng đã bị y bắt rồi.

Lại chạy thêm vài mươi trượng, Âu Dương Khắc lại càng gần. Hoàng Dung rẽ ngoặt ra bên trái, chỉ cách bờ biển hơn một trượng. Âu Dương Khắc lần này đã khôn hơn, không dám tới gần quá, cười nói: -Được, chúng ta cứ đùa một lúc.

Chân không dừng bước, nhưng toàn thân giới bị, đề phòng nàng lại dùng quỷ kế gì.

Hoàng Dung dừng chân cười nói: -Trước mặt có con cạp lớn, người mà đuổi theo ta, nó sẽ một miếng nuốt tươi người đấy.

Âu Dương Khắc cười nói: -Ta cũng là cạp lớn, ta cũng muốn một miếng nuốt tươi cô.

Nói xong vọt người lên chụp, Hoàng Dung cười khanh khách, lại chạy về phía trước.

Hai người một trước một sau, không bao lâu đã tới dốc núi dựng đứng,

Hoàng Dung càng chạy càng mau, qua một khúc ngoặt, cao giọng kêu: -
Lại đây!

Đã tới trước dốc núi dựng đứng, đột nhiên thoáng thấy trên bờ biển dường như có hai bóng người. Lúc ấy tuy nàng vô cùng ngạc nhiên nhưng đời nào dám dừng lại một bước, nhìn đúng vào những chỗ rắc cỏ khô đã cắt dây mây đặt chân xuống, nhô lên hụp xuống mấy cái đã tới trước vách núi. Rồi tránh ngay qua một bên.

Âu Dương Khắc cười nói: -Cạp lớn đâu?.

Càng gia tăng cước bộ, như mũi tên rời dây cung vọt tới trước chân núi. Chỗ Hoàng Dung đặt chân đã cắt hết dây mây, Âu Dương Khắc đâu biết cơ quan bên trong, tự nhiên đạp luôn những sợi dây mây chưa cắt, mấy trăm cân lực đạo lập tức kéo tảng đá lớn trên đầu.

Rắc rắc hai tiếng lớn vang lên, Âu Dương Khắc cảm thấy trên đầu có một luồng gió lớn đè xuống, ngẩng đầu lên nhìn hoảng sợ hồn phi phách tán, chỉ thấy một tảng đá to như hòn núi nhỏ từ trên không rơi xuống giữa đầu mình. Tảng đá này rơi khỏi đỉnh núi đã xa, luồng gió mạnh đã ép y tới mức thở không được, lúc nguy cấp vọt người lùi mau về phía sau, nào ngờ sau lưng là cây cối, lưng đập vào một cành cây, sức bật lại rất mạnh, chát một tiếng, cành cây ấy lập tức gãy rời, mảnh gỗ vụn bắn tung tóe vào lưng y. Lúc ấy y chỉ lo thoát thân, đâu còn biết

gì đau đớn, dùng hết sức nhảy vọt lên, tảng đá lớn đã cách đỉnh đầu chỉ còn ba thước.

Trong chớp mắt ấy y đã sợ tới mức chờ người ra, chợt thấy cổ áo bị người ta nắm lấy giật mau ra ngoài, kéo y qua vài thước bên cạnh, nhưng rồi cũng đã chậm, chỉ nghe ầm một tiếng vang dội, Âu Dương Khắc bật tiếng gào thảm, trước mắt một màn sương từ từ lan ra, cát đá bay tung, không biết biến cố xảy ra thế nào, đã ngất đi luôn.

Hoàng Dung thấy mưu kế đắc thủ, vừa mừng vừa sợ, không đề phòng lúc tảng đá lớn rơi xuống gây ra luồng gió mạnh, lực đạo vô cùng mạnh mẽ, đẩy nàng hất ra bên ngoài, vừa ngã xuống đất thì cát đá trên đầu rào rào trút xuống. Nàng cong lưng hai tay ôm chặt đầu, qua một lúc nghe tiếng cát đá rơi xuống đã dừng, hé mắt nhìn ra thấy trong đám cát bụi cạnh tảng đá lớn có bóng hai người đứng.

Lúc ấy như đang trong mộng, nàng dụi dụi mắt, định thần nhìn lại, thì hai người ấy một là Tây độc Âu Dương Phong, một chính là Quách Tĩnh mà mình lúc nào cũng nhớ nhung, không sao quên được.

Hoàng Dung kêu lớn một tiếng, tung người vọt lên. Quách Tĩnh cũng không ngờ lại gặp nàng ở đây, tung người vọt lên ôm chầm lấy nàng. Hai người sau lúc mừng mừng sợ sợ, quên rằng đại địch đang ở bên cạnh.

Hôm ấy, Âu Dương Phong và Quách Tĩnh đánh nhau trên nửa chiếc thuyền bị cháy khó giải khó phân, chiếc thuyền đột nhiên chìm xuống, đưa luôn hai người xuống biển. Dưới biển sâu, sức nước rất nặng khác hẳn với chỗ biển cạn, hai người chỉ thấy nước biển tràn vào mũi vào tai, đau buốt rất khó chịu, hai tay đang níu kéo nhau bất giác đều buông ra bịt mũi bịt tai mình. Dưới đáy biển lại có một dòng chảy ngầm rất xiết, chảy về hướng ngược hẳn với dòng chảy trên biển, hai người không tự chủ được, trong chớp mắt đã bị dòng chảy ngầm cuốn đi vài dặm. Đến khi Quách Tĩnh hết sức vùng vẫy nhô lên được trên mặt biển hít vào một hơi, thì trong bóng đêm, chiếc thuyền nhỏ kia đã trở thành một đốm đen thấp thoáng xa xa.

Hai người giằng kéo nhau trong nước một lúc, lại cùng chìm xuống biển. Lúc trời lên lần thứ hai Quách Tĩnh kêu lên: -Buông chân ta ra, ta không rời người là được.

Âu Dương Phong cũng biết nếu hai người cứ túm lấy nhau thế này thế ắt phải cùng chết, lúc ấy bèn buông chân y ra, nhưng lại lập tức túm lấy vai phải y.

Quách Tĩnh đưa tay đỡ nách y, hai người lúc ấy mới nổi lên mặt biển. Đứng vào lúc ấy, một thanh gươm lớn bị sóng đánh trôi tới, thúc vào vai Quách Tĩnh. Âu Dương Phong kêu lên: -Cẩn thận?

Quách Tĩnh lật tay giữ lại, trong lòng cả mừng, kêu lớn: -Mau ôm chặt

lấy, đừng buông tay.

Thanh gỗ lớn ấy vốn là một đoạn cột buồm gãy.

Hai người nhìn quanh chỉ thấy mênh mông, hoàn toàn không có bóng một cánh buồm. Ngọn xà trượng của Âu Dương Phong đã không biết đâu mất, thảm rầu rĩ nếu lại gặp phải một bầy cá mập, thì chỉ còn cách đánh bừa như Chu Bá Thông một trận, lúc ấy mình cứu y nhưng bây giờ có ai tới đây mà cứu mình?

Hai người lên đênh trên biển, gặp lúc có cá biển bơi tới cạnh người, thì dùng chưởng lực đánh cho ngất, chia nhau ăn thịt sống qua ngày. Người xưa có câu: - Cùng thuyền giúp nhau", hai người vốn đã liều mạng người sống ta chết với nhau, trên mặt biển cùng bấu vào nửa đoạn cột buồm gãy, bắt đầu: -Cùng cột buồm gãy giúp nhau.

Lênh đênh mấy ngày, may là chưa gặp điều gì nguy hiểm. Dòng hải lưu trên biển ấy vốn chính là dòng nước đã đưa Hoàng Dung và Hồng Thất công tới đảo nhỏ kia, vì vậy đưa chiếc thuyền nhỏ vào đảo. Qua mấy hôm lại đẩy Quách Tĩnh và Âu Dương Phong tới đó.

Hai người lên bờ biển nghỉ ngơi hồi lâu, chợt nghe xa xa văng vẳng có tiếng cười nói, Âu Dương Phong nhảy bật dậy, theo âm thanh tìm tới, cũng đúng là vừa khéo gặp lúc Âu Dương Khắc đạp vào bẫy, tảng đá lớn trên dốc núi dựng đứng đang rơi xuống. Âu Dương Phong vội vàng vọt tới cứu, tuy kéo cháu lui lại vài thước, nhưng hai chân Âu Dương Khắc đã bị tảng đá đè trúng, đau đớn không sao chịu nổi, lập tức ngất đi.

Âu Dương phong kinh nghi bất định, nhìn quanh bốn phía thấy không còn gì nguy hiểm, mới nhìn kỹ lại cháu, đưa tay lên mũi y thì thấy chưa chết, bèn vận kinh xô tảng đá lớn hai cái nhưng không hề động đậy. Y ngồi xổm xuống, vận thần công Cáp mô công lên, hai tay đẩy ngang ra, nhả khí trợn mắt ộp ộp ộp ba tiếng. Bàn về lực đạo của ba lần đẩy ấy quả thật không phải tầm thường, nhưng tảng đá lớn kia nặng tới mấy vạn cân, há phải có thể sức một người mà di động được?

Y cúi người xuống, thì Âu Dương Khắc đã mở mắt ra, kêu lên: -Chú?", âm thanh vô cùng yếu ớt. Âu Dương Khắc nói: -Người cố chịu đau một lúc.

Rồi ôm nửa người trên của y, nhẹ nhàng kéo một cái, Âu Dương Khắc gào lên một tiếng, lại ngất đi lần nữa. Tảng đá lớn đè lên hai chân y, cái kéo ấy chỉ làm y đau thêm không chịu nổi, chứ thân hình không nhích ra được nửa phân. Dưới đất thì đá núi cứng như sắt, không có xẻng cuốc quyết không sao đào được. Âu Dương Phong nhìn thấy chỉ ngẩn người ra.

Quách Tĩnh kéo tay Hoàng Dung, hỏi: -Sư phụ đâu?

Hoàng Dung đưa tay chỉ một cái nói: -ở đằng kia.

Quách Tĩnh nghe nói sư phụ không sao, trong lòng cả mừng, đang muốn

nàng dẫn tới lay chào, chợt nghe Âu Dương Khắc gào thảm một tiếng, trong lòng bất nhẫn, nói với Âu Dương Phong “Để ta giúp ngươi.

Hoàng Dung kéo tay áo y, nói: -Chúng ta cứ đi gặp sư phụ, đừng đếm xỉa gì tới kẻ xấu.”

Âu Dương Phong không biết tất cả đều là cơ quan do nàng bố trí, chính mắt y thấy tảng đá lớn trên không rơi xuống, tảng đá này nặng hơn vạn cân, quyết không thể là sức người có thể đẩy lên trên vách núi. Nhưng nghe nàng cản trở Quách Tĩnh tới giúp lập tức nổi giận, lại nghe nói: - Hồng Thất công đang ở đây, bất giác hoảng sợ, nhưng lại lập tức nghĩ thầm: -Lão ăn mày đã trúng một chưởng của mình, bị bị rắn độc của mình cắn, cho dù chưa chết thì cho dù võ công cao cường cái mạng già của y trong mười phần đã không còn được một phần sống sót, còn sợ gì y tới nữa?

Nhìn thấy Hoàng Dung và Quách Tĩnh dắt tay nhau bỏ đi, lại ngồi xổm xuống, làm ra vẻ dùng sức đẩy tảng đá đợi hai người ngoặt qua góc núi, bèn nói với cháu “Yên tâm đi, ta nhất định sẽ tìm cách cứu ngươi, bây giờ ngươi cứ thông thả vận khí, tự bảo vệ tâm mạch, chỉ coi hai cái chân không phải là của ngươi nữa, đừng nghĩ tới chuyện khác. Rồi rón rén xa xa theo sau hai người. Chỉ thấy hai người quàng tay qua lưng nhau, ghé tai thì thầm to nhỏ, dáng vẻ rất thân thiết, trong lòng càng tức giận, tự nhủ: -Nếu ta không làm cho hai đứa tiểu quỷ này sống không được chết không được cũng uổng tiếng Tây độc.

Hoàng Dung dắt Quách Tĩnh tới trước cửa động, Quách Tĩnh vội bước vào động kêu lớn: -Sư phụ.

Chỉ thấy Hồng Thất công nhắm mắt dựa vào vách đá, sắc mặt vàng vọt, lại không có chút huyết sắc. Mới rồi y bị Âu Dương Khắc bức bách, vô cùng tức giận, thương thế lại xấu đi. Hoàng Dung vội cúi xuống cời áo y ra, Quách Tĩnh thì xoa bóp tay chân cho y.

Hồng Thất công mở mắt nhìn thấy Quách Tĩnh, vô cùng vui mừng, khoe miệng hiện ra nét cười, hạ giọng nói: -Tĩnh nhi, ngươi cũng tới rồi?

Quách Tĩnh đang định trả lời, chợt nghe sau lưng có tiếng quát cắt ngang: -Lão ăn mày, ta cũng tới đây rồi.

Thanh âm như tiếng sắt thép va vào nhau loảng xoảng, vô cùng chói tai. Quách Tĩnh vội quay người, vung chưởng giữ chắc cửa động. Hoàng Dung nhặt ngọn trúc bồng bên cạnh sư phụ đứng cạnh Quách Tĩnh.

Âu Dương Phong cười nói: -Lão ăn mày ra đây đi, ngươi mà không ra thì ta sẽ phải vào đấy.

Quách Tĩnh và Hoàng Dung nhìn nhau một cái, cùng nghĩ thầm: -Cho dù có phải mất mạng cũng không thể cho y vào động hại sư phụ.

Âu Dương Phong cười dài một tiếng, nép người sát tới. Quách Tĩnh vung chưởng đẩy ra. Âu Dương Phong nghiêng người tránh qua chưởng phong

mãnh liệt của y, sấn tới bên phải y, đột nhiên trước mắt có một ngọn bồng đàm tới, thân bồng loáng lên tựa hồ đâm vào thượng bàn, nhưng lại đánh xuống hạ bàn ba nhát, nhát thời rất khó đoán định. Y trong lòng hoảng sợ tay trái vung lên trên đỡ gạt, đồng thời chân phải quét ra, bất kể đối phương biến chiêu thế nào cũng phải tránh ra. Nào ngờ ngọn trúc bồng trong tay Hoàng Dung rung lên một cái lại đập mau vào lưng y. Âu Dương Phong cả kinh, đạp chân nhảy vọt ra ngoài, nghiêng nghiêng mắt nhìn.

Hoàng Dung dùng Đả cầu bồng pháp lần đầu, vừa xuất thủ đã đẩy lui cường địch, vô cùng đắc ý, Âu Dương Phong không ngờ con nha đầu này lại học được bồng pháp kỳ diệu của lão ăn mày như thế, hừ một tiếng, tung người lại vọt lên vươn tay chụp ngọn trúc bồng trong tay nàng. Hoàng Dung sử dụng bồng pháp mới học được, đâm đánh quét hất, bóng xanh chớp lên, tuy không đả thương được đối phương nhưng Âu Dương Phong liên tiếp đánh bảy tám chiêu thủy chung vẫn không chụp được đầu ngọn trúc bồng của nàng.

Quách Tĩnh vừa sợ vừa mừng, liên tiếp kêu lên: -Dung nhi giỏi lắm, bồng pháp hay lắm!

Tay phải vung quyền tay trái phát chưởng sấn vào giáp kích. Âu Dương Phong gầm lên hai tiếng giận dữ, ngòi xồm xuống đất, ào một tiếng đẩy hai tay ra.

Chưởng lực chưa tới, chưởng phong đã cuốn bụi cát trên mặt đất tung lên.

Quách Tĩnh thấy đòn tới hung dữ, nếu Hoàng Dung thẳng thắn đón đỡ ắt sẽ bị thương, vội đẩy vai nàng một cái, hai người đồng thời tránh qua một chiêu chưởng lực Cáp mô công.

Âu Dương Phong bước lên hai bước, hai tay lại đẩy ra. Công phu Cáp mô công này vô cùng lợi hại, với công phu của Hồng Thất công như thế mà hôm trước ở đảo Đào Hoa chỉ đánh ngang tay với y, công lực của hai người Quách Hoàng còn kém xa, lập tức bị y từng bước từng bước ép lùi dần. Âu Dương Phong xông vào động, tay trái lật lại đẩy ra một chưởng, đánh đá vụn trên vách đá rào rào rơi xuống, tay phải giơ lên để hờ trên đầu Hồng Thất công nhưng không đánh xuống, ngưng thần xem động tĩnh của y.

Hoàng Dung kêu lên: -Sự phụ ta cứu mạng người, người lại đả thương người, có biết xấu hổ không?

Âu Dương Phong vươn tay đẩy nhẹ vào ngực Hồng Thất công, chỉ thấy thịt trên ngực y lún vào, y về nội công ngoại công đều đã đạt tới mức lưu hỏa thuần thanh, gân cốt toàn thân nếu gặp ngoại lực lập tức sẽ phản ứng hất ra, lúc ấy lại theo tay lún vào, quả nhiên công lực đã mất hết, trong lòng mừng thầm, lập tức nắm người y giơ lên quát: -Các người giúp ta đi cứu cháu ta, thì sẽ tha mạng cho lão ăn mày.

Hoàng Dung nói: -Trời ném đá lớn xuống đè y, người đã chính mắt nhìn thấy, ai mà cứu được? Người mà còn làm điều ác, trời cũng sẽ ném đá lớn xuống đè chết ngay đấy, Quách Tĩnh thấy Âu Dương Phong nhắc Hồng Thất công lên cao làm ra vẻ sắp quật mạnh xuống đất, trong lòng biết chẳng qua y muốn uy hiếp chứ quyết không làm, hại, nhưng rốt lại vẫn lo lắng, vội nói: -Mau thả sư phụ ta xuống, bọn ta giúp người cứu người cũng được.

Âu Dương Phong lo cho cháu, chỉ hận không thể lập tức cứu y nhưng về mặt vẫn bình thường, từ từ buông Hồng Thất công xuống. Hoàng Dung nói: -Giúp người cứu y không khó, nhưng chúng ta phải thỏa thuận ba điều” Âu Dương Phong nói: -Con nha đầu, còn muốn làm khó gì đấy?

Hoàng Dung nói: -Cứu cháu người xong, chúng ta cùng sống trên đảo hoang, người không được nảy ý xấu, làm hại ba thầy trò bọn ta.

Âu Dương Phong nghĩ thầm: -Chú cháu mình không thông thủy tính, nếu muốn trở về đất liền thì phải nhờ hai con quỷ nhỏ này giúp đỡ.

Lúc ấy bèn gật đầu nói: -Được, trên đảo này thì ta không giết ba người các người, nhưng rời khỏi đảo này thì khó nói lắm.

Hoàng Dung nói: -Lúc ấy thì cho dù người không động thủ, bọn ta cũng muốn động thủ với người. Điều thứ hai, cha ta đã hứa gả ta cho y, người cũng chính tai nghe thấy, chính mắt nhìn thấy, từ nay về sau nếu cháu người còn lằng nhằng theo ta thì người không bằng heo chó.

Âu Dương Phong phì một tiếng, nói: -Được, cái đó cũng chỉ giới hạn lúc trên đảo, còn rời khỏi đảo này, chúng ta sẽ xem sau.

Hoàng Dung cười khế một tiếng, nói: -Điều thứ ba là bọn ta hết sức giúp người nhưng bọn ta hoàn toàn không phải là thần tiên, nếu trời muốn lấy mạng cháu người, không phải sức người cứu được, thì người cũng không được sinh sự này khác.

Âu Dương Phong cặp quai nhấn đảo mấy cái, kêu lên: -Nếu cháu ta mà chết thì ba người các người cũng đừng hòng được sống, con tiểu nha đầu đừng ăn nói bậy bạ, mau đi cứu cháu ta thôi.

Rồi vọt ra khỏi động, chạy mau về phía dốc núi dựng đứng.

Quách Tĩnh đang định đi theo, Hoàng Dung nói: -Tĩnh ca ca, cứ chờ Tây độc dùng sức đẩy tảng đá lớn kia, người nhân lúc y không đề phòng, đập vào lưng y một chưởng kết thúc y cho rồi.

Quách Tĩnh nói: -Chúng ta nói phải giữ lời, cứu cháu y trước. Rồi sẽ nghĩ cách trả thù cho sư phụ.

Hoàng Dung mỉm cười thờ dài một tiếng, biết rốt lại khó có thể ép y ám toán hại người. Trong hai hôm vừa rồi chỉ cho rằng nhất định y đã chết dưới biển, nào ngờ lại được trùng phùng, trong lòng quả thật vô cùng mừng rỡ, cho dù Quách Tĩnh có phạm tội thập ác không thể tha được

hay ăn nói bừa bãi, hành động bậy bạ, nàng cũng quyết không bao giờ bắt lỗi, nhất định sẽ làm theo y, huống chi y không chịu đánh lén sau lưng, tuy là cố chấp, nhưng rốt lại cũng là hành động của bậc đại trượng phu quang minh lỗi lạc lúc ấy bèn dịu dàng cười một tiếng, nói: -Được rồi, người là thánh nhân, ta nghe lời người.

Hai người chạy tới dốc núi dựng đứng, xa xa nghe tiếng Âu Dương Khắc rên rỉ, thanh âm vô cùng đau đớn. Âu Dương Phong quát: -Còn không tới đây mau.

Hai người vọt tới đứng sóng vai với y, sáu cánh tay nhất tề đẩy vào tảng đá. Âu Dương Phong quát lớn: -Lên!

Ba người chưởng lực đồng thời phát ra. Tảng đá lớn hơi lắc một cái rồi lại trở về chỗ cũ. Âu Dương Khắc gào lớn một tiếng, hai mắt trợn ngược, không biết còn sống hay đã chết.

Âu Dương Phong cả kinh vội cúi xuống, chỉ thấy cháu hơi thở yếu ớt, vô cùng đau đớn, răng cắn vào môi bật máu tươi. Cho dù Âu Dương Phong thân mang võ công tuyệt đỉnh, đến lúc ấy cũng bó tay không còn cách nào, không thể đẩy được tảng đá này nữa, nếu không phải nhắc một cái hất ra tuôn, tảng đá lớn lăn ra lại rơi xuống, chỉ đề cháu y càng thê thảm hơn, đang lúc bần thần, chân trái đột nhiên đạp lên một bãi cát ướt, nhắc chân lên, thì chiếc hài đã dính lại dưới đất.

Âu Dương Phong cúi đầu nhặt hài lên, bất giác giật nảy mình, té ra thủy triều dần dần dâng lên, nước biển đã tới cách tảng đá lớn còn năm sáu trượng. Âu Dương Phong vội nói: -Nha đầu, muốn sư phụ người sống thì mau nghĩ cách cứu cháu ta.

Hoàng Dung đã sớm nghĩ cách, nhưng tảng đá này to nặng như thế, trên đảo hoang lại không có người nào khác giúp đỡ, làm sao hất ra? Trong giây lát nàng đã nghĩ qua mấy cách, nhưng không cách nào trọn vẹn, nghe Âu Dương Phong nói thế, trừng mắt đáp: -Nếu sư phụ ta không bị thương, công phu ngoại gia của ông đăng phong tháo cực, lại thêm chưởng lực của người, nhất định bốn người chúng ta sẽ đẩy được tảng đá này ra. Bây giờ ...", hai tay xua xua, ý nói không còn cách nào.

Mấy câu ấy tuy là tức giận mà nói, nhưng Âu Dương Phong nghe thấy cũng không nói được câu nào, nghĩ thầm: -Trong cõi mờ mịt quả có ý trời, nếu lão ăn mày hoàn toàn không bị thương, y lòng dạ hiệp nghĩa nhất định sẽ ra tay giúp đỡ. Mình một chưởng đánh lão ăn mày bị thương, nào ngờ một chưởng đánh chết con mình.

Âu Dương Khắc tuy về danh nghĩa là cháu y, nhưng quả thật là con y tư thông với chị dâu sinh ra, là cốt nhục của y. Âu Dương Phong trước nay lòng dạ cứng rắn, nhưng lúc ấy cũng không khỏi chua xót trong lòng, quay đầu nhìn lại thấy nước biển đã gần thêm vài thước.

Âu Dương Khắc kêu lên: -Chú, người một chưởng đánh chết cháu đi thôi.

Cháu.., quả thật cháu không chịu nổi nữa.

Âu Dương Phong rút trong bọc ra một ngọn chủy thủ, nghiêng răng nói: - Người nhịn đau một chút, không có hai chân cũng sống được.

Rồi bước lên định cắt đứt hai chân chỗ bị tảng đá đè lên. Âu Dương Khắc hoảng sợ nói: -Không, không, chú ạ, chú cứ một đao chém chết cháu là được.

Âu Dương Phong tức giận nói: -Uổng công ta dạy dỗ người bấy nhiêu năm, tại sao không có khí cốt như thế?

Âu Dương Khắc đưa tay cào ngực, cố sức nhịn đau, không dám nói nữa. Âu Dương Phong thấy tảng đá đè lên ngang lưng cháu, nếu quả thật muốn cắt hai chân y thì mười phần có chín phần là khó sống, nhất thời ngần ngừ, không dám ra tay.

Hoàng Dung thấy chú cháu Tây độc yên lặng nhìn nhau, thần sắc đều thâm trầm, bất giác mềm lòng, nghĩ tới cách cha mình chuyển vận gỗ đá trên đảo Đào Hoa, bèn kêu lên: -Khoan đã! Ta có một cách rồi còn được hay không thì rất khó nói.

Âu Dương phong mừng rỡ nói: -Nói mau đi, nói mau đi, hảo cô nương, cách người nghĩ ra nhất định là được mà.

Hoàng Dung nghĩ thầm: -Người lo cho cháu nên không chửi ta là tiểu nha đầu nữa, mà rõ ràng lại gọi là hảo cô nương!.

Bèn cười khẽ một tiếng, nói: -Được, vậy thì phải nghe ta phân phó, chúng ta mau lột vỏ cây kết thành một sợi dây để nhắc tảng đá này lên. Âu Dương Phong nói: -Rồi ai tới kéo?

Hoàng Dung nói: -Giống như xay bột vậy ...

Âu Dương Phong lập tức hiểu ra, kêu lên: -Đúng, đúng, dùng trục xoay vòng!

Quách Tĩnh vừa nghe Hoàng Dung muốn xé vỏ cây để bện dây, cũng không hỏi dùng để làm gì, đã sớm rảo chân bước đi vọt người lên cây xé vỏ cây. Âu Dương Phong và Hoàng Dung cũng lập tức động thủ, trong chốc lát ba người đã xé được hơn mười mảng vỏ cây dài. Âu Dương Phong tay cắt xé vỏ cây, mắt cứ nhìn nhìn cháu, chợt thở dài một tiếng, nói: -Không cần xé nữa đâu.

Hoàng Dung ngạc nhiên nói: -Sao thế? Không được à?

Âu Dương phong chỉ cháu một cái Hoàng Dung và Quách Tĩnh cúi đầu nhìn, chỉ thấy nước triều dâng lên rất mau, đã ngập quá nửa người y, đừng nói là bện dây làm ròng rọc, chưa xé vỏ cây xong thì nước biển đã nhấn chìm y rồi. Âu Dương Khắc chìm dưới nước, không động đậy được. Hoàng Dung quát: -Đừng nản lòng, cứ xé mau đi?

Âu Dương phong là một ma đầu hoành hành trên đời, bị nàng quát một tiếng như thế lại tiếp tục vung đao xé vỏ cây.

Hoàng Dung nhảy xuống dưới, chạy lại cạnh Âu Dương Khắc nhắc mấy tảng đá lớn, đỡ nửa người trên của y kê đá vào dưới lưng. Làm như thế thì mũi y lại cao hơn mấy thước, nước biển nhất thời cũng không ngập tới.

Âu Dương Khắc hạ giọng nói: -Hoàng cô nương, đa tạ cô giúp đỡ. Ta sống không được rồi, nhưng thấy cô ra sức cứu ta, ta có chết cũng vui mừng.

Hoàng Dung trong lòng đột nhiên cảm thấy chán ghét, nói: -Người không cần cảm ơn ta.

Đây là ta bố trí cơ quan, người có biết không?

Âu Dương Khắc hạ giọng nói: -Đừng nói lớn như thế, để chú ta nghe được ông sẽ không bỏ qua cho cô đâu. Ta đã sớm biết rồi, nhưng chết trong tay cô, ta không hề oán hận.

Hoàng Dung thở dài một tiếng, nghĩ thầm: -Người này tuy đáng ghét như thế nhưng đối với mình quả thật rất tốt”, quay trở lên cây, nhặt vỏ cây bắt đầu bện dây.

Nàng bện được ba đoạn dây, đem sáu đoạn kết thành một sợi to, kể lấy sáu sợi to bện thành một sợi thừng lớn bằng miệng chén. Âu Dương Phong và Quách Tĩnh không ngừng tay lột vỏ cây, Hoàng Dung không ngừng bện dây. Ba người tay chân tuy mau lẹ nhưng nước triều dâng lên còn mau hơn, sợi thừng lớn mới bện chưa quá một trượng, thì nước triều đã ngập gần miệng Âu Dương Khắc, bện thêm được vài thước, nước triều đã dần dần ngập tới môi y, chỉ lộ ra hai lỗ mũi hít thở.

Âu Dương Phong nhảy xuống, kêu lên: -Các người đi đi ta có câu nói với cháu ta. Các người đã làm hết sức rồi, ta xin tâm lãnh.

Y quả thật cũng nén lòng được đến lúc ấy vẫn có thể trấn tĩnh như thường, trên mặt hoàn toàn không lộ vẻ gì khác lạ.

Quách Tĩnh thấy tình thế vô vọng, đành nhảy xuống cùng Hoàng Dung sóng vai đi ra. Đi được hơn mười trượng, Hoàng Dung khẽ nói: -Đi ra phía sau tảng đá lớn nghe xem y nói gì.

Quách Tĩnh nói: -Chuyện đó không quan hệ tới chúng ta. Vả lại lão già Âu Dương tất nhiên sẽ phát giác được.

Hoàng Dung nói: -Cháu y mà chết thì có quá nửa y sẽ làm hại sư phụ, nếu biết tâm ý của y thì có thể đề phòng trước. Nếu lão Độc vật biết được thì chúng ta nói là quay lại để vĩnh biệt cháu y.

Quách Tĩnh gật gù đầu. Hai người vòng qua khúc ngoặt, vòng sau gốc cây rón rén quay lại núp sau tảng đá lớn, chỉ nghe Âu Dương Phong nghẹn ngào nói: -Người cứ yên lòng mà đi, ta đã biết tâm sự của người, người một lòng muốn cưới con gái Hoàng lão bà, ta nhất định sẽ giúp người được như nguyện.

Hoàng Dung và Quách Tĩnh rất ngạc nhiên, cùng nghĩ: -Trong chốc lát cháu y sẽ chết, y nói câu Ta nhất định sẽ giúp người được như ý là có ý gì?

Lại nghe Âu Dương Phong nói mấy câu, hai người vừa sợ vừa giận đồng thời lạnh cả người. Nguyên là Âu Dương Phong nói: -Ta sẽ giết chết con gái Hoàng lão tà chôn cùng một huyết với người.

Người ta đều phải chết, người và y thị tuy sống không ở cùng nhà, nhưng chết có thể cùng huyết, cũng có thể nhắm mắt được rồi.

Âu Dương Khắc miệng ở dưới nước, đã không thể trả lời.

Hoàng Dung bóp tay Quách Tĩnh, hai người rón rén vòng ra, Âu Dương Phong đang lúc đau lòng cũng chưa phát giác được. Qua khỏi khúc quanh, Quách Tĩnh tức giận nói: -Chúng ta ra liều mạng với lão Độc vật một phen.

Hoàng Dung nói: -Chỉ nên đấu trí không nên đấu sức với y.

Quách Tĩnh nói: -Đấu trí thế nào Hoàng Dung nói: -Ta đang nghĩ đây.

Qua một góc núi, đột nhiên nhìn thấy dưới chân núi có một bụi lau.

Hoàng Dung chợt động tâm niệm, nói: -Nếu y không độc ác xấu xa như thế thì ta cũng có cách cứu mạng cháu y rồi Quách Tĩnh vội hỏi: -Cách gì?

Hoàng Dung rút dao nhỏ ra, cắt lấy một ống lau, cầm một đầu, ngẩng đầu cắm thẳng ống lau lên hít hít mấy cái. Quách Tĩnh vỗ tay cười nói: - A, đúng là diệu pháp, Dung nhi giỏi lắm, làm sao mà cô nghĩ ra được thế? Cô định cứu y không Hoàng Dung chau môi một cái nói: -Tự nhiên là không cứu. Lão Độc vật muốn giết ta thì cứ cho y tới giết, hừ, ta cũng không sợ y đâu.

Nhưng nghĩ tới Âu Dương Phong hung dữ độc ác, bất giác lạnh mình, người này ngoài võ công cao cường còn cơ cảnh xảo hoạt hơn cháu y nhiều, muốn lừa y mắc bẫy thì quả thật không phải dễ. Quách Tĩnh không nói gì, im lặng xuất thần.

Hoàng Dung kéo tay y, dịu dàng nói: -Chẳng lẽ người muốn ta đi cứu người xấu kia sao? Người có lo lắng cho ta không? Chúng ta cứu y nhưng hai kẻ xấu xa ấy chưa chắc đã đối xử tốt với chúng ta đâu.

Quách Tĩnh nói: -Nói thế cũng không sai, nhưng ta nghĩ tới cô, cũng nghĩ tới sự phụ. Ta nghĩ: -Lão Độc vật là tôn sư một phái, nói ra cũng có ba phần đáng tin.

Hoàng Dung nói: -Được rồi, chúng ta cứ cứu cháu y trước rồi sẽ nói, tới đâu tính tới đó.

Hai người quay trở lại vòng qua tảng đá lớn, chỉ thấy Âu Dương Phong đứng dưới nước đỡ cháu lên. Y thấy Quách Hoàng hai người tới gần, mắt lộ hung quang, rõ ràng đã muốn động thủ giết người, quát: -Bảo các

người đi đi, còn quay lại làm gì?

Hoàng Dung ngồi xuống một tảng đá, cười hề hề nói: -Ta quay lại xem y đã chết chưa?

Âu Dương phong cao giọng quát: -Chết thì sao mà sống thì sao?

Hoàng Dung thở dài nói: -Nếu chết thì không còn cách nào nữa..

Âu Dương Phong lập tức từ dưới nước nhảy lên, vội vàng nói: -Hảo ... hảo cô nương, y chưa chết, cô có cách cứu y, mau nói, mau..., mau nói ra đi.

Hoàng Dung đưa ống lau trong tay cho y, nói: -Người cầm cái ống này vào miệng y thì y không chết đâu.

Âu Dương Phong cả mừng giật lấy ống lau, nhảy xuống nước cầm vào miệng cháu. Lúc ấy nước biển đã ngập quá mũi Âu Dương Khắc, y đang thở những hơi sau cùng tai đã chạm mặt nước, nghe chú và Hoàng Dung đối đáp ống lau chìa tới cạnh miệng, vội ngậm lấy hít mạnh mấy hơi, đúng là nói không hết được nỗi khoan khoái, lần này đang giữa cái chết mà được sống, nỗi đau đớn ở hai chân đã quên bẵng.

Âu Dương Phong kêu lên: -Mau, mau, chúng ta lại đi bên đây.

Hoàng Dung cười nói: -Âu Dương bá bá, người muốn giết ta để tuần táng với cháu người phải không?

Âu Dương phong giật nảy mình, biến hẳn sắc mặt, nghĩ thầm: -Tại sao câu mình vừa nói lại bị y thị nghe được? Hoàng Dung cười nói: -Người giết ta, nếu người cũng gặp phải tai họa gì đó thì còn ai nghĩ cách cứu người?

Âu Dương phong lúc ấy đang có chuyện nhờ nàng, chỉ còn cách mặc kệ nàng mĩa mai, cứ làm như không nghe thấy gì, lại nhảy lên cây xé vỏ cây.

Ba người bận rộn hơn một giờ đã bện được một sợi thừng to dài hơn ba trượng, nước triều cũng đã lên tới chân dốc núi dựng đứng, ngập quá nửa tảng đá.

Đầu Âu Dương Khắc đã chìm dưới mặt nước mấy thước, chỉ còn một đoạn ống lau nhô lên để thở. Âu Dương Phong không yên tâm, thỉnh thoảng xuống nước đưa tay sờ vào y.

Lại qua nửa giờ, nước biển rút dần, đỉnh đầu Âu Dương Khắc dần dần lộ ra dưới mặt nước. Hoàng Dung ướm ướm sợi dây dài, kêu lên: -Ái chà, bây giờ ta cần bốn cây gỗ lớn làm trục xoay Âu Dương Phong trong lòng ngàn ngừ, nghĩ thầm trên đảo hoang này không có búa, ngay cả một thanh đại đao cũng không có thì làm sao làm được trục xoay, nhưng chỉ đành hỏi: -Làm thế nào Hoàng Dung nói: -Người đừng nghĩ gì, cứ bẻ cây là được.

Âu Dương Phong sợ nàng lên cơn buông tay bất chấp, lúc ấy không dám

hỏi nữa, chạy tới cạnh bốn thân cây to bằng miệng bát, ngòi xỏ xuống đất, dùng Cáp mô công đánh ra, bốn cây gỗ cùng bị y gắng sức xô mấy cái, lập tức gãy lìa. Quách Tĩnh và Hoàng Dung thấy nội công của y lợi hại như thế, bất giác nhìn nhau lè lưỡi. Âu Dương Phong tìm được một tảng đá dài dài nhỏ nhỏ, vận kinh chặt hết nhánh nhóc cành lá trên thân cây ôm tới đưa cho Hoàng Dung.

Lúc ấy Hoàng Dung và Quách Tĩnh đã đem một đầu sợi thừng to buộc chặt vào ba góc cây lớn bên trái tảng đá đem sợi dây thừng vòng qua tảng đá, kéo tới cạnh một gốc tùng lớn. Đó là một cây tùng cổ thụ hàng trăm năm, cao chót vót, ba bốn người ôm không giáp Hoàng Dung nói: - Cây tùng này chịu nổi tảng đá lớn kia không?

Âu Dương Phong gật gật đầu.

Hoàng Dung bảo y xé chín sợi vỏ cây, buộc bốn cây gỗ kia thành một cái khung hình vuông quanh cây cổ tùng rồi đem sợi dây thừng buộc vào đó. Âu Dương Phong khen.

-Hảo cô nương, cô thông minh thật, cái này mới gọi là gia học uyên nguyên, có cha ấy ắt sinh con ấy.

Hoàng Dung cười nói: -Làm sao bằng được thiếu gia cháu người? Động thủ đi?

Ba người lập tức động thủ, lấy cây cổ tùng làm trụ chịu lực, đẩy cái khung hình vuông, sợi dây lớn mắc vào thân cây cổ tùng dần dần rút ngắn lại, tảng đá lớn từng phen từng phen nhích ra.

Lúc ấy mặt trời đã chìm xuống mặt biển phía tây, nửa bầu trời rắng cháy đỏ rực, ánh vàng trên biển hắt lên vô cùng đẹp đẽ. Nước triều đã rút, Âu Dương Khắc thân hình ngập trong bùn cát, mở to mắt nhìn tảng đá lớn trên người, chỉ thấy nó hơi lay động, sợi dây lớn kêu lên răng rắc, trong lòng vừa sốt ruột vừa mừng rỡ.

Cái khung hình vuông quay được một vòng, tảng đá lớn chỉ nhích ra nửa tấc.

Cây cổ tùng rung lên bần bật, chịu lực quá nặng, lá cây rơi xuống rào rào, sợi dây thừng lớn nghiêng sâu vào thân cây. Âu Dương Phong xưa nay không tin đạo trời, không tin quỷ thần, lúc ấy lại lầm rầm cầu khẩn, nào ngờ mong mãi tới mười bảy mười tám giờ, đột nhiên bình một tiếng, sợi dây to đứt đôi, vỏ cây bện thành dây bay tung ra bốn phía, tảng đá nặng lại lật về chỗ cũ đè Âu Dương Khắc kêu không thành tiếng. Cái khung xoay mau lại hất Hoàng Dung bắn tung ra ngoài ngã lăn trên mặt đất. Quách Tĩnh vội vàng bước lên đỡ nàng.

Lúc ấy Âu Dương Phong đã vô cùng chán nản, Hoàng Dung thì cũng khó làm ra vẻ vui vẻ được nữa. Quách Tĩnh nói: -Chúng ta nối sợi thừng này lại, lại bện thêm một sợi dây lớn, hai sợi cùng buộc vào một chỗ.

Âu Dương Phong lắc đầu nói: -Như thế càng khó đẩy, ba người chúng ta

làm không được đâu.

Quách Tĩnh nói một mình: -Có người giúp đỡ thì tốt quá?

Âu Dương Phong trừng mắt nhìn y, quát: -Nói bậy.

Y biết rõ câu ấy là Quách Tĩnh có ý tốt, nhưng đang lúc chán nản, vô cùng tức giận.

Hoàng Dung xuất thần một hồi, đột nhiên nhảy bật lên vỗ tay cười nói: - Đúng, đúng, có người tới giúp.

Quách Tĩnh mừng rỡ hỏi: -Sao cô biết có người tới giúp?

Hoàng Dung nói: -Ờ, chỉ tiếc là Âu Dương đại ca phải chịu khổ thêm một ngày, ngày mai lúc nước triều lên mới thoát thân được.

Âu Dương Phong và Quách Tĩnh nhìn nàng ngơ ngác không hiểu, đều tự nhủ: - Chẳng lẽ lúc nước triều dâng lên ngày mai quả sẽ có người tới giúp sao?

Hoàng Dung cười nói: -Vất vả một ngày đói quá, tìm cái gì ăn rồi sẽ nói.

Âu Dương Phong nói: -Cô nương, người nói ngày mai có người tới giúp là ý tứ thế nào?

Hoàng Dung nói: -Lúc ấy ngày mai tảng đá lớn trên người Âu Dương đại ca nhất định sẽ nhấc lên được Bây giờ thì đúng là thiên cơ bất khả lậu.

Âu Dương Phong thấy nàng nói có vẻ rất thật, trong lòng nửa tin nửa ngờ, nhưng không tin cũng không còn cách nào khác, chỉ đành bước xuống ngòi bảo vệ cạnh cháu.

Quách Tĩnh và Hoàng Dung đánh được mấy con thỏ rừng nướng lên, đưa một phần cho chú cháu Âu Dương, vào động cùng Hồng Thất công ăn thịt thỏ, kể lại tình cảm khi xa cách.

Quách Tĩnh nghe Hoàng Dung nói cơ quan của tảng đá lớn ấy vốn do nàng bố trí, bất giác vừa sợ vừa mừng. Ba người biết Âu Dương Phong muốn cứu cháu, lúc này nhất định không dám xông vào xâm phạm, chỉ đốt một đống lửa lớn ngoài cửa động để cản dã thú, đêm ấy ngủ một giấc rất ngon.

Hôm sau trời vừa hửng sáng, Quách Tĩnh mở mắt nhìn ra ngoài cửa động chợt thấy có bóng người chớp lên, vội ngồi bật dậy, chỉ thấy Âu Dương Phong đứng ngoài động, hạ giọng nói: -Hoàng cô nương dậy chưa?

Hoàng Dung lúc Quách Tĩnh bật dậy cũng đã tỉnh giấc, nghe Âu Dương Phong hỏi lại nhắm hai mắt, thở hít rất mạnh, làm ra vẻ đang ngủ say. Quách Tĩnh hạ giọng nói: -Còn chưa dậy. Có chuyện gì thế? Âu Dương Phong nói: -Đợi cô ta tỉnh dậy, thì mời cô ta tới cứu người. Quách Tĩnh nói: -Được rồi Hồng Thất công nói chen vào: -Ta cho cô ta uống rượu ngon Bách nhật túy lại điểm vào Thụy huyết của cô ta, trong vòng ba

tháng chỉ sợ khó tỉnh dậy được.

Âu Dương Phong sững sốt Hồng Thất công hô hô bật tiếng cười rộ.

Âu Dương Phong biết là y trêu chọc, cảm tức bỏ đi.

Hoàng Dung ngồi dậy cười nói: -Lúc này không chọc tức Lão Độc vật thì còn đợi lúc nào?

Rồi từ từ chải tóc rửa mặt, vuốt lại quần áo, lại đi câu cá bắt thỏ, chuẩn bị bữa ăn sáng. Âu Dương Phong quay lại bảy tám lần, lo lắng như con kiến bò trên miệng chảo nóng.

Quách Tĩnh nói: -Dung nhi, lúc nước triều lớn quả thật có người tới giúp đỡ sao?

Hoàng Dung nói: -Người tin là có người tới giúp thật à?

Quách Tĩnh lắc đầu nói: -Ta không tin lắm.

Hoàng Dung cười nói: -Ta cũng không tin.

Quách Tĩnh giật mình nói: -Cô dám lừa Lão Độc vật à?

Hoàng Dung nói thật ra cũng chẳng phải lừa y, lúc nước triều lên ta sẽ có cách cứu người.

Quách Tĩnh biết nàng nhiều mưu lắm kể, cũng không hỏi nữa. Hai người ra bờ biển nhặt những vỏ sò có vân màu chơi đùa.

Hoàng Dung từ nhỏ không có bạn, trên bờ biển ở đảo Đào Hoa tuy có nhiều vỏ sò nhưng một mình đi nhặt cũng chẳng thấy có gì thú vị, bây giờ có Quách Tĩnh làm bạn, tự nhiên vô cùng cao hứng. Hai người so vỏ sò xem ai nhặt được vừa nhiều vừa đẹp. Người nào trong túi áo cũng chứa một đống lớn, tiếng cười trên bờ biển vang lên không dứt.

Chơi một lúc, Hoàng Dung nói: -Tĩnh ca ca, tóc ngươi rối cả rồi, lại đây ta chải cho.

Hai người sóng vai ngồi xuống một tảng đá. Hoàng Dung lấy trong bọc ra một cái đũa bằng vàng khảm ngọc chải đầu cho Quách Tĩnh, nhẹ nhẹ rẽ ra, khẽ thổi dài một hơi, nói: -Làm sao nghĩ cách tống cổ chú cháu Âu Dương đi, hai người chúng ta và sư phụ cứ ở trên đảo này không đi há chẳng hay sao?

Quách Tĩnh nói: -Ta cũng nghĩ thế, nhưng còn sáu vị ân sư?

Hoàng Dung nói: -Ờ, còn cha ta nữa.

Qua một lúc lại nói: -Không biết bây giờ Mục tử tử đang ở đâu? Sư phụ bảo ta làm bang chủ Cái bang, ta cũng hơi muốn làm tiểu khiêu hóa rồi.

Quách Tĩnh cười nói: -Xem ra chỉ còn việc nghĩ cách trở về là hay.

Hoàng Dung chải tóc cho y đâu đấy xong, tết một cái bím. Quách Tĩnh nói: -Cô chải đầu cho ta như thế thật giống mẹ ta.

Hoàng Dung cười nói: -Vậy ngươi gọi ta là mẹ đi.

Quách Tĩnh cười không đáp. Hoàng Dung đưa tay cù vào nách y, cười nói: - Người có gọi không?

Quách Tĩnh bật cười nhảy dậy, đầu tóc lại rối tung.

Hoàng Dung cười nói: -Không gọi thì thôi, cần gì chứ? Người bảo sắp tới không có ai gọi ta là mẹ à? Ngồi xuống đi.

Quách Tĩnh theo lời ngồi xuống, Hoàng Dung lại tết bím cho y, nhẹ nhàng phủi cát trên tóc y, trong lòng vô cùng thương yêu, cúi hôn vào gáy y một cái, nhớ lại hôm trước động thủ với Âu Dương Phong, Quách Tĩnh thấy nàng học được Đả cầu bổng pháp, trên mặt đầy vẻ vui mừng khen ngợi, lại muốn đem lộ bổng pháp ấy truyền cho y. Nàng chỉ muốn Quách Tĩnh võ công tiến bộ, có thể sánh ngang với mình thì càng vui lòng. Nàng đã là con gái Hoàng Dược Sư, từ nhỏ đã thấy không biết bao nhiêu tuyệt kỹ, những võ công tinh diệu hơn không biết hiếm tới mức nào, cũng như con em nhà giàu có không coi vàng bạc châu báu ra gì, nhưng lập tức nghĩ thầm: -Lộ bổng pháp này chỉ có bang chủ Cái bang mới được học, mình không truyền lại cho y được.

Bèn hỏi: -Tĩnh ca ca, người muốn làm bang chủ Cái bang không?

Quách Tĩnh nói: -Sư phụ bảo cô làm bang chủ, sao cô lại hỏi ta?

Nói xong quay lại. Hoàng Dung nói: -Ta là một cô gái nhỏ tuổi thế này, làm bang chủ Cái bang quả thật không giống. Chẳng bằng ta đem chức bang chủ này truyền lại cho người. Người oai phong凛冽 đứng ra thì bấy nhiêu ăn mày lớn, ăn mày nhỏ, ăn mày không lớn không nhỏ đều phải phục tùng người. Mà nói lại, người là bang chủ Cái bang thì lộ Đả cầu bổng pháp vô cùng thần diệu này cũng có thể dạy lại cho người.

Quách Tĩnh liên tiếp lắc đầu nói: -Không được, không được. Ta không làm bang chủ được. Ta chẳng nghĩ ra được ý gì, đừng nói tới việc lớn, cho dù việc nhỏ trong bang ta cũng không lo được.

Hoàng Dung nghĩ thầm câu ấy cũng không sai, sư phụ lúc nguy cấp đem chức vụ bang chủ truyền lại tuy nói là bất đắc dĩ nhưng ắt cũng đã nghĩ mình tuy còn nhỏ tuổi nhưng tài trí hơn người, quyết đoán hành sự chưa chắc đã thua kém các trưởng lão trong bang, nếu không thì đã bảo mình cầm ngọn trúc bổng này đi lập người khác làm bang chủ, dạy bổng pháp lại cho y, chức bang chủ này rốt lại không phải cứ ngu ngơ chỉ cần biết Hàng long thập bát chưởng và Đả cầu bổng pháp là có thể làm được, lúc ấy cười nói: -Người không làm thì thôi. Chỉ là tiếc cho người không học được lộ Đả cầu bổng pháp đây.

Quách Tĩnh nói: -Người biết thì cũng như ta biết thôi.

Hoàng Dung nghe trong câu nói ấy của y chan chứa thâm tình, trong lòng cảm động, qua hồi lâu mới nói: -Chỉ mong sư phụ thương thế lành lại, ta sẽ đem chức bang chủ này truyền lại cho ông, lúc ấy.., lúc ấy.” Nàng vốn nghĩ: -Lúc ấy ta và người sẽ kết làm vợ chồng.

Nhưng rất lại không sao nói ra được, bèn hỏi qua chuyện khác: -Tĩnh ca ca, làm thế nào để sinh con, người có biết không?

Quách Tĩnh nói: -Ta biết.

Hoàng Dung nói: -Người thử nói xem.

Quách Tĩnh nói: -Người ta kết làm vợ chồng thì sẽ sinh con.

Hoàng Dung nói: -Vậy thì ta cũng biết rồi, nhưng tại sao kết làm vợ chồng lại sinh được con?

Quách Tĩnh nói: -Chuyện đó thì ta không biết, Dung nhi, cô nói cho ta nghe đi.

Hoàng Dung nói: -Ta cũng nói không được. Ta hỏi cha, ông nói trẻ con là từ nách chui ra.

Quách Tĩnh đang muốn hỏi lại, chợt nghe sau lưng có một giọng nói ồm ồm vang lên: -Chuyện sinh con thì các người tự nhiên sẽ biết thôi. Nước triều dâng lên rồi kìa!

Hoàng Dung a một tiếng, nhảy vọt lên, không ngờ Âu Dương Phong nầy giờ đã rón rén tới sau lưng nghe trộm, nàng tuy không biết rõ chuyện nam nữ nhưng cũng biết nói chuyện ấy mà bị người ta nghe thấy thì rất xấu hổ, bất giác mặt mày đỏ bừng, sải chân chạy mau về phía dốc núi dựng đứng, hai người kia chạy theo phía sau.

Âu Dương Khắc bị đá đè một ngày một đêm, hơi thở chỉ còn như sợi tơ.

Âu Dương Phong lạnh lùng nói: -Hoàng cô nương, cô nói lúc nước triều lên sẽ có người tới giúp, chắc không phải là nói đùa.

Hoàng Dung nói: -Cha ta tinh thông thuật âm dương ngũ hành, con gái ông tự nhiên cũng biết được ba phần, tuy không bằng được Hoàng lão tà, nhưng về chuyện không bói mà biết thì tính ra cũng học được.

Âu Dương Phong vốn biết tài Hoàng Dược Sư, buộc miệng nói: -Là cha cô tới à? Vậy thì tốt quá.

Hoàng Dung hừ một tiếng, nói: -Chuyện nhỏ nhặt thế này cần gì phải làm kinh động cha ta? Mà nói lại thì cha ta thấy người hại sư phụ ta, há lại chịu tha người à? Cha ta lại thêm hai người bọn ta thì người có thắng được không? Người còn vui mừng cái gì?

Âu Dương Phong bị nàng dồn tới mức không sao trả lời, im lặng không đáp.

Hoàng Dung nói với Quách Tĩnh: -Tĩnh ca ca, đi tìm cành cây tới đây, càng nhiều càng tốt, phải lựa cây lớn đấy.

Quách Tĩnh ứng tiếng bước đi. Hoàng Dung lấy sợi dây thừng lớn bị đứt hôm qua, lại xé vỏ cây bện dây. Âu Dương Phong hỏi nàng rốt lại Hoàng Dược Sư có tới không hay là người khác, nhưng hỏi mấy lần mà nàng cứ ngắc đầu hừ hừ khịt khịt, không đếm xỉa gì tới.

Âu Dương Phong tuy thấy cụt hứng, nhưng thấy Hoàng Dung dáng vẻ thoải mái như rất chắc chắn, lại tăng thêm mấy phần hy vọng, bèn đi bẻ cây. Y thấy Quách Tĩnh dùng Hàng long thập bát chưởng đánh vài nhát gãy một cây bách to bằng miệng bát, nghĩ thầm: -Thằng tiểu tử này công phu quả thật cao cường, lại thuộc lòng Cửu âm chân kinh, để y sống sẽ có hậu họa.

Thầm tính toán là bất kể có cứu được cháu mình không thì cũng phải trừ khử y, lúc ấy ngồi xuống giữa hai cây bách cách nhau không đầy ba thước, hai tay khuỳnh khuỳnh, mỗi tay đẩy một cây, quát lớn một tiếng xô hai tay ra, hai cây bách nhất tề đổ xuống.

Quách Tĩnh vô cùng khâm phục, nói: -Âu Dương thế bá, không biết bao giờ ta mới luyện thành được công phu như thế. Âu Dương Phong không đáp, sắc mặt sa sầm, hai gò má trên mặt hơi giật giật, nghĩ thầm: -Đợi kiếp sau thì người sẽ luyện thành.

Hai người ôm mười mấy cây gỗ tới dưới chân dốc núi dựng đứng. Âu

Dương Phong chăm chú nhìn ra biển, nào thấy bóng lá buồm nào,

Hoàng Dung chột nói: -Nhìn cái gì? Không có ai tới đâu.

Âu Dương Phong vừa sợ vừa giận, quát: -Người nói không có ai tới à?

Hoàng Dung nói: -Đây là đảo hoang, tự nhiên không có người.

Âu Dương Phong khí tức đầy ruột, nhất thời không nói ra lời tay phải vận kinh, chỉ chuẩn bị giết người.

Hoàng Dung đưa mắt nhìn thẳng vào y rồi quay qua hỏi: -Quách Tĩnh: - Tĩnh ca ca, người nhắc được tới đa bao nhiêu cân?

Quách Tĩnh nói: -Khoảng trên dưới bốn trăm cân.

Hoàng Dung nói: -Ờ, tảng đá sáu trăm cân người nhắc nổi không?

Quách Tĩnh nói: -Thế thì nhất định không nổi.

Hoàng Dung nói: -Nếu một tảng đá sáu trăm cân dưới nước thì sao?

Âu Dương Phong lập tức hiểu ra, cả mừng kêu lên: -Đúng, đúng, không sai chút nào!

Quách Tĩnh vẫn chưa hiểu. Âu Dương Phong nói: -Lúc nước triều dâng lên ngập lên quá nửa tảng đá khốn khiếp này thì nó đã nhẹ rồi, chúng ta lại kéo, nhất định thành công. Hoàng Dung lạnh lùng nói: -Lúc ấy nước triều đã ngập quá nửa cây tùng, người ở dưới nước làm sao sống được?

Âu Dương Phong nghiêng răng nói: -Vậy thì chỉ có liều mạng thôi.

Hoàng Dung nói: -Hừ, cũng không cần phải như thế. Người đem những cây gỗ này buộc vào tảng đá đi. Câu ấy vừa nói ra, rõ ràng cả Quách Tĩnh cũng hiểu, bật tiếng reo lớn, cùng Âu Dương Phong nhất tề động thủ, đem hơn mười cây gỗ lớn buộc vào bốn phía tảng đá. Âu Dương Phong chỉ sợ không đủ sức nổi lên, lại đi chặt thêm bảy tám cây gỗ lớn

buộc vào, kể lại cùng Quách Tĩnh hợp lực buộc lại cái khung bị đứt hòm qua.

Hoàng Dung đứng cạnh mỉm cười không nói, nhìn hai người hì hục không đầy một giờ, tất cả đều đã đầu vào đấy chỉ chờ nước triều dâng lên, Hoàng Dung và Quách Tĩnh trở về làm bạn với sư phụ.

Sau buổi trưa, mặt trời đã nghiêng qua phía tây, nước triều bắt đầu dâng lên, Âu Dương Phong chạy về gọi Quách Hoàng hai người tới dưới chân dốc núi dựng đứng. Lại chờ thêm hồi lâu, nước triều dâng lên ngang bụng, ba người đứng dưới nước, lại quàng sợi dây qua gốc cổ tùng, xoay cái khung hình vuông. Lần này tảng đá lớn đã buộc thêm không ít cây gỗ lớn, sức nổi càng tăng, mỗi thanh gỗ như mấy đại lực sĩ dưới nước cùng nâng tảng đá lớn lên, lại thêm tảng đá trong nước cũng nhẹ đi rất nhiều, ba người không phí bao nhiêu sức lực đã lay được tảng đá. Lại xoay thêm mấy vòng, Âu Dương Phong nín thở lặn xuống nước mò vào người cháu, nhẹ nhẹ kéo một cái, bế y lên khỏi mặt nước.

Quách Tĩnh thấy cứu người thành công, không kìm được mình bật tiếng reo mừng Hoàng Dung cũng liên tiếp vỗ tay, quên mất cơ quan hại người vốn do mình sắp đặt.